

stop de Israëlische nederzettingen in Palestina

boycot Israël

Colofon

Deze krant is uitgegeven ter ondersteuning van de actie "Stop Israëlische nederzettingen in Palestina, Boycot Israël". De krant is een uitgave van het Autonom info/axie Centrum en is een soort vervolg op de 4 AxieGolf-kranten die rond de Golfoorlog zijn uitgebracht. Het Autonom Centrum bestaat uit mensen die het belangrijk vinden dat er een onafhankelijk, radicaal geluid te horen valt in deze maatschappij. Dit willen we o.a. bereiken door het uitgeven van publicaties en het voeren van acties. De nadruk in het werk ligt daarbij vooral op het Midden-Oosten, racisme en vluchtelingenpolitiek.

Via deze krant willen we informatie geven over het hoe en waarom van de nederzettingenpolitiek, en de gevolgen daarvan voor de Palestijnen. We hopen dat die informatie mensen er toe beweegt initiatief te nemen en wat tegen die politiek te gaan ondernemen.

Voor de artikelen in de krant is veelvuldig gebruik gemaakt van Palestijnse en Israëlische bladen, kranten en andere uitgaven. Sommige delen zijn letterlijk vertaald. Een aantal bronnen: Al-Fajr, The Jerusalem Post, Challenge, Report on Israeli Settlement in the Occupied Territories, News from Within, New Outlook, PHRIC-rapport 'From the Fields'.

De krant heeft een oplage van 15.000, wordt gratis verspreid en als bijlage meegestuurd met NN 95, Konfrontatie 4 en Soemoed Oktober '91. De krant kan besteld worden op onderstaand adres.

De initiatiefgroep 'Stop de Nederzettingen' bestaat uit mensen van het Autonom Centrum, Palestina Komitee en de Solidariteitsgroep voor Palestijnse vrouwen. Wij zijn te bereiken via het:

Autonom info/axie Centrum:
Kinkerstraat 48hs 1053DX
Amsterdam

tel. 020 - 6126172

fax 020 - 6168967

Financiële bijdragen zijn meer dan welkom op gironummer 6131418 van Stichting Afval. o.v.v. Krant Stop de Nederzettingen.

Deze krant is mede mogelijk gemaakt door een financiële bijdrage van X-Y.

In de artikelen van deze krant wordt als geldeenheid de New Israeli Shekel (N.I.S.) gebruikt en als oppervlaktemaat de dunum.
1 N.I.S. is Fl. 0,95
1 dunum is 0,1 ha

Naast deze krant heeft de initiatiefgroep 'Stop de nederzettingen' onder andere een affiche gemaakt en een pamflet. Het is verder de bedoeling om een advertentie met een oproep voor de boycot in landelijke kranten te plaatsen. Steun en reacties zijn welkom op het adres:
Kinkerstraat 48hs
1053 DX Amsterdam
tel. 020-6126172
fax 020-6168967
Giro 6131418 van Stichting Afval t.n.v. 'Stop de nederzettingen'.

Landconfiscaties

Sinds Israël in 1967 de Westelijke Jordanoever en de Gaza strook bezette is het een weloverwogen politiek van de Israëlische overheid geweest om land en waterbronnen in deze gebieden te confisceren. Meer dan 60% van de Westelijke Jordanoever en 45% van de Gaza strook zijn inmiddels niet meer in handen van Palestijnen en meer dan 80% van de waterbronnen is in beslag genomen. De Israëlische bezettingsmacht gebruikt een heel scala aan regels om landconfiscaties voor nederzettingen of andere doeleinden mogelijk te maken. We geven hieronder de belangrijkste daarvan weer.

1. Land waarvan beweerd wordt dat het staatseigendom is.

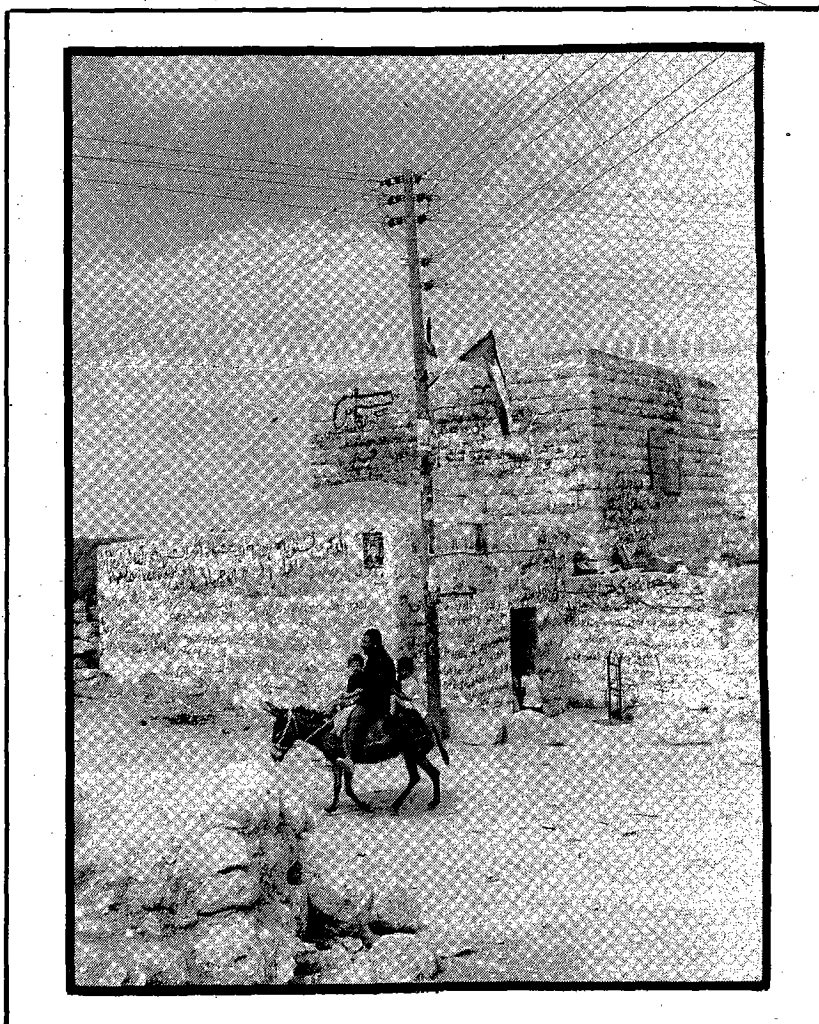
Grote delen van de Bezette Gebieden staan niet geregistreerd op naam van de eigenaren bij de Israëlische registratiekantoren, alhoewel het eigendomsrecht algemeen bekend is en gedocumenteerd is door bewoners van de Palestijnse dorpen. Dit is een gevolg van de Turkse en Britse overheersing van Palestina in het verleden: landeigenaren werden ontmoedigd hun land te registreren omdat de 'grondbelasting' zo hoog was dat de opbrengsten van het land niet meer de moeite waard waren. Na 1948, onder Jordaanse overheersing begon de Jordaanse overheid met het registreren van land op naam van de eigenaren, maar dit was een langzaam proces zodat op het moment van de Israëlische bezetting in 1967 grotendeels van de Westelijke Jordanoever niet officieel geregistreerd waren. De Israëlische regering stopte meteen alle registratieprocedures en erkende geen enkele registratie van na juni 1967. Al het land dat toen nog niet geregistreerd stond wordt beschouwd als staatseigendom.

2. Land dat niet in gebruik is

De Israëlische autoriteiten beschouwen al het land dat geen landbouwgrond is en buiten de gemeente grenzen ligt als ongebruikte grond die door de overheid geconfiscieerd en naar eigen inzicht gebruikt kan worden. Veel land dat bebouwd wordt met seizoensgewassen zoals tarwe is op zo'n manier in beslag genomen. De overheid neemt luchtfoto's als het seizoen voorbij is, om vervolgens deze foto's als bewijsmateriaal in rechtszaken te gebruiken. Deze wet is ook gebruikt voor land dat bebouwd was met bomen (fruit- en olijfbomen).

3. Confiscatie voor 'algemene doeleinden'.

De Israëlische autoriteiten nemen land in beslag om wegen, speelvelden, stadions en parken aan te leggen. Deze confiscaties zijn niet bedoeld voor de Palestijnse bevolking maar uitsluitend om de kolonisten van allerlei faciliteiten te voorzien. Het gebeurt ook dat land dat op deze grond in beslag is genomen voor heel andere doeleinden wordt gebruikt. Dit was bijvoorbeeld het geval met de confiscatie van 4800 dunum in de dorpen Shnafat en Beit Hanina, nabij Jeruzalem. Toen de eigenaars in beroep gingen bij de rechtbank tegen de confiscatie kregen ze te horen dat hun land nodig was voor de aanleg van een sportstadion en een park. Nadien werd het land gebruikt om een nieuwe nederzetting te bouwen van 2200 huizen voor nieuwe Joodse immigranten uit Canada. Het Israëlische Hooggerechtshof verwierp het Hoger Beroep, bewarend dat de zaak inmiddels geregeld was.

4. Confiscatie voor militaire doeleinden.

De autoriteiten mogen land opeisen dat nodig is voor militair gebruik, zoals oefenterreinen, of op grond van de strategische ligging. Hiervoor hoeft geen enkele verantwoording te worden afgelegd. Veel land- en weidegrond is onder deze maatregel in beslag genomen, vooral in de Jordaanvallei nabij Jericho, en in gebieden rond Bethlehem en Hebron. Nadat dit land niet meer voor militaire doeleinden wordt gebruikt, wordt het meestal aan plaatselijke nederzettingen overgedragen.

Niet elk gebied dat voor militair gebruik dient is trouwens geconfiscieerd. Een deel is gesloten gebied, waar Palestijnen in ieder geval niet mogen komen.

5. Gebruik van valse eigendomsdocumenten.

Er bestaat een netwerk van grondspeculanten die nauwe betrekkingen met de autoriteiten hebben. Zij zijn betrokken bij de verkoop van grote stukken land aan Israëlische bedrijven en aan kolonisten, gebruik makend van valse eigendomsakten. Het beste voorbeeld is de overname van het Grieks-Orthodoxe klooster in Oost-Jeruzalem maar ook het huis van de Minister van Volkshuisvesting, Ariel Sharon, dat niet aan hem verkocht is door de rechtmatige eigenaar, de familie Al-Khalid, maar door een ander.

6. Confiscatie als kollektieve straf.

Deze methode wordt veelvuldig gebruikt, vooral sinds het uitbreken van de Intifada, nadat er met stenen of brandbommen is gegooid naar Israë-

lische militairen of kolonisten. Grond waarvan af is gegooid wordt in beslag genomen, bomen en gewassen ontworteld en hekken opgericht zodat de eigenaren hun land niet meer kunnen betreden. Dit staat helemaal los van het feit of zij wel iets met geweldigheden te maken hebben. Het dient als kollektieve straf voor hele Palestijnse gemeenschap.

7. Confiscatie door kolonisten

Kolonisten hebben, onder bescherming van het leger, hun eigen confiscatiecampagnes om bestaande nederzettingen uit te breiden en nieuwe te bouwen. Dit gebeurde onder andere op 2 april in Deir Istia, in de buurt van Nablus, en begin mei in het Manouh gebergte, bij Hebron, waar de Kach-beweging en Gush Emunim honderden dunum land in beslag namen en annexeerden bij de nederzetting Kiryat Arba.

Ondanks al de verschillende regels waarmee land in beslag genomen kan worden, is de weg die gevolgd wordt tot confiscatie meestal dezelfde. De autoriteiten beginnen met het in kaart brengen van het in beslag te nemen land en met de voorbereiding van de technische benodigdheden voor de operatie. Vervolgens verschijnt er een advertentie in de (Israëlische) krant, waarin wordt aangekondigd dat de autoriteiten een bepaald stuk land gaan confisceren, en dat de eigenaar 40 dagen de tijd krijgt om een aanklacht in te dienen en de zaak voor te leggen aan het Hooggerechtshof. Deze periode is vaak tekort, gezien beperkingen als uitgaansverboden (ook tijdens de Golfoorlog met de langdurige uitgaansverboden gingen de confiscaties op grote schaal verder), afsluiting van de Bezette Gebieden, en het verbod voor dragers van de groene identiteitskaarten om zich te verplaatsen tussen Westelijke Jordanoever, Gazastrook en Oost-Jeruzalem en het verbod Israël binnen te gaan. Dit alles maakt het landeigenaren moeilijk om rechtszittingen en procedures te volgen. In een recent geval werd zelfs de aangifte door het Hooggerechtshof geweigerd omdat de papieren onvoldoende waren. In andere gevallen is de behandeling van de aangifte door het Hooggerechtshof uitgesteld totdat de periode van 40 dagen verstreken was. Behandeling en procedures kunnen soms lange tijd (jaren) duren, ondertussen gaan de activiteiten van kolonisten op het bewuste stuk land gewoon door. Zo ontstaan er voldongen feiten. De aanklachten worden tot nu toe altijd afgewezen ten gunste van de confiscatie, waarbij vaak niet eens gekeken wordt naar de door de eigenaars aangevoerde bewijsmateriaal. De bedoeling van de beroepsprocedures is dan ook geenszins om 'recht' te spreken, maar is vooral bedoeld om de schijn te wekken dat er een rechtsgeldigheid is voor de confiscaties en om de schijn van democratie hoog te houden.

Nieuwe ontwikkelingen?

Na afloop van de Golfoorlog zijn de ontwikkelingen in Israël in een stroomversnelling terecht gekomen. Terwijl de positie van de PLO ernstig is verzwakt, heeft Israël nog meer vaart gezet achter de uitvoering van de nederzettingenpolitiek. Terwijl James Baker de deur plat loopt bij Israël en een aantal Arabische staten om een voor de VS zo gunstig mogelijk kader voor vredesbesprekingen te scheppen, maakt Israël voortdurend duidelijk dat van territoriale concessies geen sprake zal zijn. Daarmee lijkt het vooruitzicht op een bevredigende en vreedzame oplossing voor de Palestijnen verder weg dan ooit.

Acht maanden geleden kwam een staakt het vuren tot stand in de oorlog tussen Irak en een coalitie van 28 landen onder aanvoering van de VS. De oorlog was het resultaat van een maandenlange opbouw van een enorme Westerse troepenmacht in een omvang die sinds de 2e wereldoorlog niet meer was voorgekomen in de Arabische wereld. Het machtsvertoon was mogelijk door steun van een aantal Arabische landen en op basis van een aantal VN-resoluties. Resoluties die in eerste instantie, en nu nog steeds, een economische boycot tot gevolg hadden. Een half jaar na aanneming van de eerste resolutie werd de gehele infrastructuur van Irak weggebombardeed, inclusief voedsel- en zaadvoorraden, watervoorzieningen en waterzuiveringsinstallaties. Zeker 100.000 mensen vonden direct de dood, een veelvoud daarvan na de oorlog als gevolg van de bombardementen.

Metten met twee maten

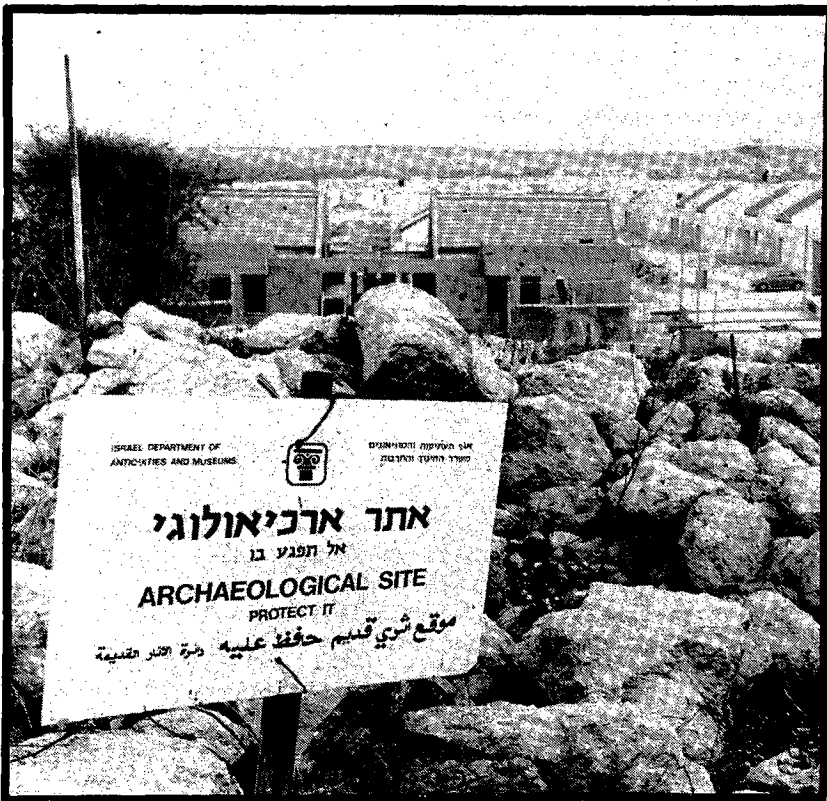
In Nederland heeft dit nauwelijks tot enig protest geleid: het waren tenslotte VN-resoluties die dit mogelijk maakten. Het was toch de laatste mogelijkheid voor de internationale gemeenschap om Irak uit Koeweit te krijgen?! Er was niet meer te praten, vond men, daarom moest er zonnig militair ingegrepen worden. Toch bood Saddam Hoessein nog enkele openingen om onderhandelingen op gang te krijgen, die hadden kunnen leiden tot een beëindiging van de Iraakse bezetting van Koeweit. Er is echter vanaf het begin van het conflict aan gestuurd op een konfrontatie door het Westen. De argumenten om oorlog te voeren tegen Irak hadden niets te maken met morele overwegingen of internationaal recht, maar met strategische belangen in de regio. De hele façade van VN-resoluties, nieuwe wereldorde en verontwaardiging was er om de wereldopinie zo ver te krijgen dat kritiekloos en met instemming de bommentuiken opengegooid konden worden.

Zoals bij Irak sprake was van uitvoering van VN-resoluties om strategische belangen, zo is bij Israël juist sprake van niet-uitvoering om strategische belangen.

Tegen de Israëlische bezetting van de in 1967 veroverde gebieden liggen al jaren verschillende VN-resoluties. Het is nooit verder gekomen dan deze papieren veroordelingen. Israël heeft sinds die tijd, ondanks deze veroorde-

lingen, de Golan-hoogte en Oost-Jeruzalem geannexeerd. De Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook worden volgebouwd met nederzettingen, de Bezette Gebieden worden langzaam ingelijfd. Geen middel wordt daarbij geschuwd: land wordt gestolen, de Palestijnse economie wordt kapot gemaakt, huizen opgeblazen, mensen worden maandenlang opgesloten zonder vorm van proces, of gedeporteerd. Dat dit geen incidenten zijn, maar een structurele politiek is, blijkt uit rapporten van zowel Palestijnse, Israëlische en internationale mensenrechtenorganisaties. Uitvoering van VN-resoluties komt echter nooit ter sprake.

voortdurend Arabisch-Israëliësch konflikt minder gewenst. Dit betekent niet dat er een oplossing komt voor de Palestijnen, wel dat er pogingen gedaan gaan worden om de scherpe kantjes van het konflikt te halen. Inzet van een eventueel nog dit jaar te houden vredesconferentie zal zijn, dat in eerste instantie de Amerikaanse belangen in de regio worden verstevigd. Vervolgens zal zo veel mogelijk aan de Israëlische verlangens worden toegegeven. Als derde zal geprobeerd worden de verschillende Arabische staten niet te veel van de VS te vervreemden. Pas in laatste instantie zal het gaan over een oplossing voor de Palestijnen.

Gevolgen Golfoorlog

Toch heeft de oorlog tegen Irak zijn gevolgen gehad voor de houding van de VS t.o.v. problemen in het Midden-Oosten. Duidelijk is geworden, dat de VS bereid zijn om hun belangen in de regio zelf te verdedigen en te verstevigen. Vroeger gebeurde dit door het in het zadel houden van bevriende regimes, die de rol van regionale politie-agent kregen toebedeeld. Israël heeft vanaf de oorlog in 1967 die functie gehad. Door het wegvalen van het Oostblok als kaper op de Arabische kust, hebben de VS bovendien meer ruimte om toenadering te zoeken tot andere staten en is een

Land voor vrede?

Over de bedoelingen van Israël zou ondertussen geen twijfel meer mogen bestaan. Openlijker dan ooit tevoren wordt nu gesproken over het stichten van een Groot Israël. De drang naar expansie heeft een aantal redenen; zo is er het al tientallen jaren gehanteerde veiligheidsargument (zonder de Bezette Gebieden heeft Israël een 'wespentaille'), er zijn de bijbelse argumenten. Minder vaak genoemd, maar wel minstens zo belangrijk, is los van het superioriteitsgevoel over Arabieren, de bewuste geografische politiek. Zo bestaat de laagvlakte van Israël uit landbouwgrond. Relatief onvruchtbare delen, zoals de bergachtige Westelijke Jordaanoever, zijn dus ideaal voor huisvesting. Bovendien heeft Israël een enorm watergebrek, en wil met het langzaam inlijven van de Bezette Gebieden de controle over en de onafhankelijkheid van de watervoorziening vergroten. Sinds het einde van de Golfoorlog is de nederzettingenbouw enorm opgevoerd. Tegelijkertijd wordt er een bewuste bevolkingspolitiek gevoerd die er voor moet zorgen dat die nederzettingen ook daadwerkelijk bewoond gaan worden. Dat gebeurt nu in toenemende mate door Russische joden, en Israëlische joden die dat niet vanuit ideologische motieven doen, maar gedwongen door de steeds slechtere economische situatie in Israël (mede als gevolg van de enorme toestroom van Ethiopische en Sovjet-immigranten). De strak geleide Israëlische economie is echter niet zelf in staat deze politiek te dragen, en kan dat alleen maar blijven doen door financiële steun van de internationale gemeenschap, de VS voorop. Het feit dat die internationale steun afneemt is voor Israël nog geen signaal geweest om het nederzettingenprogramma te heroverwegen. Integendeel.

Voor steeds meer mensen begint duidelijk te worden dat het niet het Palestijnse streven naar onafhankelijkheid, maar de Israëlische gebieds-uitbreiding is, die elke vreedzame oplossing voor het conflict onmogelijk maakt. Wat Israël betreft kan van vrede voor land geen sprake zijn. Israël probeert de huidige situatie zo lang mogelijk te laten bestaan. Inlijven van de Bezette Gebieden zou niet alleen internationaal tot sancties leiden, het zou bovendien het joodse karakter van de staat Israël aantasten. Opgeven van de Bezette Gebieden is niet ter sprake, net

zo min als het deporteren van alle Palestijnen naar Jordanië, en dus wordt de tussenweg gevolgd die al vanaf 1967 gevolgd is: het bouwen van nederzettingen, en het langzaam verdelen van de bezette gebieden in afzonderlijke thuislanden voor Palestijnen. Om ruimte te hebben deze politiek zo lang mogelijk voort te zetten heeft Israël de laatste maanden de ene belachelijke eis na de andere gesteld. Er mogen geen Palestijnen uit Oost-Jeruzalem of uit de diaspora deelnemen aan onderhandelingen, de PLO mag niet mee doen, de VS mogen geen 'Arabische' standpunten innemen.

Bovendien heeft Israël als eis dat een eventuele conferentie maar uit 1 gespreksronde bestaat, waarna Israël dan met afzonderlijke Arabische staten verder wil onderhandelen over vrede. Deze tactiek gaat vooral ten koste van Palestijnen: als het tempo van de nederzettingenbouw blijft zoals nu, kan er over een paar jaar niet meer gedacht worden aan een Palestijnse staat, maar hooguit nog aan beperkt zelfbestuur voor de thuislanden waar Palestijnen tegen die tijd wonen.

akties

Het is dan ook de hoogste tijd om aktie te gaan ondernemen. Deze krant is bedoeld om meer informatie te verschaffen over het hoe en waarom van de Israëlische nederzettingenpolitiek, en de gevolgen daarvan voor de Palestijnen. De internationale druk op Israël zal moeten toenemen om een eind te maken aan die politiek. Op zijn minst zal er eind moeten komen aan de nederzettingenbouw, als voorwaarde voor welke oplossing voor Palestijnen dan ook. De beste manier daarvoor is niet een militair ingrijpen, maar een economische boycot zoals die ook altijd is nagestreefd door de anti-apartheidsbewegingen in diverse landen. De internationale boycot van Zuid-Afrika is pas ontstaan na druk vanuit de bevolking in een aantal Westerse landen. Gezien de nog steeds strategische waarde van Israël voor de VS en West-Europa hebben we weinig te verwachten van een vredesconferentie. Het zal het verzet van Palestijnen zijn, dat samen met een actieve solidariteit van ons en een toenemende publieke verontwaardiging de druk op kan bouwen die nodig is om veranderingen te bewerkstelligen.

De strategie achter de nederzettingen

Het afgelopen jaar heeft Israël gebruikt om de bouw van nederzettingen flink op te voeren, zowel binnen als buiten de Groene Lijn. Aangemoedigd door haar gunstige internationale imago na de Golfoorlog en de stroom nieuwe immigranten gaat Israël op grote schaal door met haar nederzettingenplannen. Het is geen geheim, dat vooral het rechts-radikale Likud-blok, maar ook een deel van de Arbeiderspartij, nooit tevreden is geweest met de grenzen die getrokken zijn na de oorlog van 1948.

Tot nu toe heeft Israël 65,5 % van de Westelijke Jordaanoever en 45% van de Gaza-strook geconfisceerd voor nederzettingen-doeleinden. Er worden zo voldongen feiten gecreëerd die een eventuele terugtrekking uit de Bezette Gebieden onmogelijk maken. De volgende generaties joodse Israëli's zullen de plekken waar ze wonen als de hunne beschouwen: een onomkeerbaar proces. Ook is potentiële expansiedrift het kenmerkende aan nederzettingen: het zijn groeikernen, ontwikkelingssteden. Naast de bouw van nederzettingen wordt er ook een hele infrastructuur aangelegd, die niet meer uit het gebied weg te denken valt: zo wordt er een wegennet aangelegd ten bate van de nederzettingen, dat de Westelijke Jordaanoever opsplijst in een aantal van elkaar geïsoleerde concentraties Palestijnse steden en dorpen. Deze wegen hebben geen verbinding naar de Palestijnse steden. Het wegennet, dat Palestijnse lokaties met elkaar verbindt is nu tot een secundair wegennet geworden, en het nederzettingen-wegennet is het belangrijkste. Ook de wegbewijzing is aan het veranderen: veelal zijn borden alleen in het Hebreeuws of Engels.

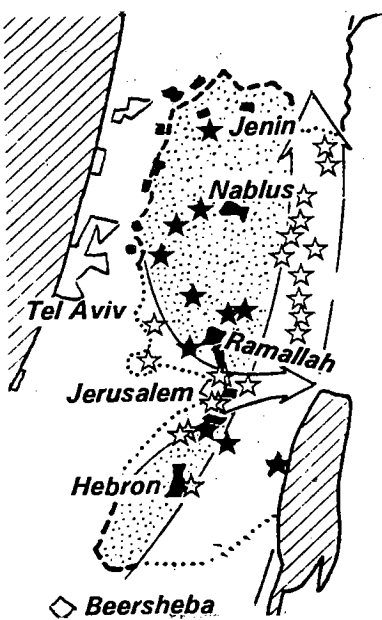
Geografische planning

Geografisch gezien omsingelen de nederzettingen de Palestijnse steden en dorpen. Vaak grenzen de nederzettingen aan elkaar en worden bestaande uitgebreid. Het effect is een tangbeweging die als het ware een U-vorm rond Palestijnse dorpen legt. Alles daarbinnen wordt langzaam verstikt. De nederzettingen zorgen voor het onmogelijk maken van het functioneren Palestijns gebied als nationale entiteit. Het heeft dus niets te maken met vreedzame coëxistentie.

Het 'Alon plan'

In de loop der jaren zijn er verschillende plannen geweest wat betreft nederzettingen. Na 1967 kwam minister Yigal Alon van de arbeiderspartij met het naar hem genoemde plan. Dit plan hield in om een strook met nederzettingen te bouwen tussen Noord en Zuid Israël door de Jordaanvallei (zie kaartje 1). Alon's benadering was bedoeld om een zo groot mogelijke ge-

biëdsuitbreiding te creëren met zo min mogelijk Palestijnen, en om de Westelijke Jordaanoever te isoleren van Jordanië. Een tweede doel van het plan was om rond Jeruzalem nederzettingen te bouwen om zo de greep op deze stad te vergroten.

KAARTJE 1
Het 'Alon plan': Tussen 1967 en 1975 werden de doorgangen naar Jeruzalem en de Jordaanvallei tot stand gebracht (witte sterren). De Gush Emunim-golf tussen 1975 en 1977 raakte het hart van de Westelijke Jordaanoever (zwarte sterren).

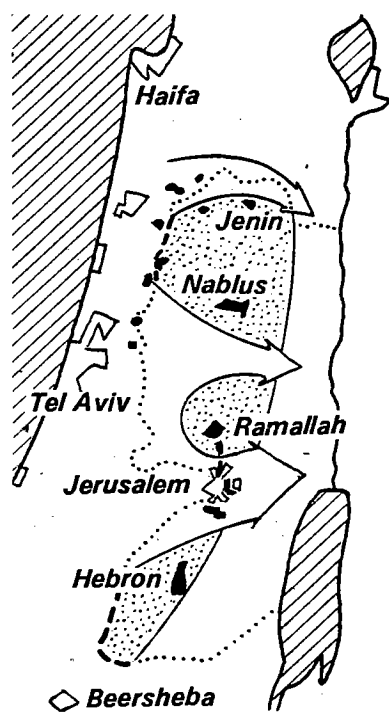
'Groot-Israël'

Een tweede belangrijke stroming zijn de plannen die als doel 'Groot-Israël' hebben. Als eerste al in 1967 begonnen leden van de Gush Emunim-beweging zich als kolonisten te vestigen in dicht bevolkte gebieden in het centrum van de Westelijke Jordaanoever.

Likud aan de macht

Na 1977, als Likud aan de macht is, is de politiek steeds meer gericht op het verwezenlijken van 'Groot-Israël' in samenwerking met de Wereld Zionisten Organisatie, Gush Emunim en andere (extreem) rechts religieuze groepen. Een belangrijk doel hierbij was ook het creëren van achterland voor de 2 grote steden Tel Aviv en Jeruzalem. Veel nederzettingen worden ge-

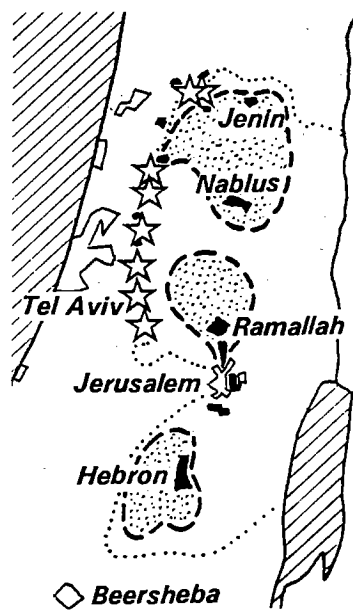
bouwd rond deze steden. Het begint vaak met ideologische, kleinschalige en strategisch gelegen nederzettingen, die dan later uitgroeien tot moderne voorsteden met goede verbindingen naar de steden zelf. Door deze ontwikkelingen ontstaan er 2 horizontale assen. Eén van Tel Aviv naar de Jordaanvallei, Jeruzalem de tweede, met haar uitgebreide voorsteden. Dit plan realiseert deels de opsplitsing van de Bezette Gebieden. Er ontstaan 4 gebieden (kantons) met overwegend een Palestijnse bevolking: het gebied rond Nablus en Jenin, het gebied rond Ramallah, het gebied rond Hebron en de Gaza strook (zie kaartje 2). Dit 'kantonsysteem' is politiek overeenkomstig aan het autonomieplan, dat voorziet in lokale districten in Palestina, met hooguit recht op zelfbestuur. Nu al zijn er reisbeperkingen tussen deze gebieden voor Palestijnen.

KAARTJE 2
Gedurende de jaren '80 richtten de nederzettingenplannen zich op het versterken van de doorgang naar Jeruzalem en op het creëren van een nieuwe 'Trans-Samaria'-doorgang naar het noorden.

'Het 7 sterren plan'

De laatste jaren wordt er ook aan het plan van Sharon gewerkt dat een nieuwe verticale as inhoudt langs de 'groene lijn'. Hiermee wordt de 'Groene Lijn' langzaam naar het oosten verschoven. Het plan wordt ook wel het 7 sterrenplan genoemd. Eigenlijk gaat het niet om 7 maar om 24 sterren (zie kaartje 3). Momenteel wordt langs deze lijn op grote schaal Palestijns land geconfisceerd aan beide kanten van de Groene Lijn en druk bebouwd.

KAARTJE 3
Het 7 sterren-plan: Deze steden-in-aanbouw, net binnen de Groene Lijn, grenzen aan nederzettingen die meer naar het oosten liggen, en dit maakt de opdeling van de Westelijke Jordaanoever in 3 gescheiden cantons compleet.

Deze sterren, zijn steden die gebouwd moeten worden net binnen de Groene Lijn, om zich vervolgens in de toekomst te gaan uitbreiden over de Groene Lijn heen. Deze sterren liggen van Jenin, langs Ramallah tot Jeruzalem en in een later stadium verder zuidwaarts tot Hebron. Ook nederzettingen over de grens zullen hierdoor sterk uitbreiden.

In de jaren negentig zullen we dus de laatste fase zien van de uitvoering van het einddoel: het ophouden te bestaan van de Westelijke Jordaanoever als geografische eenheid. Tot nu toe zijn

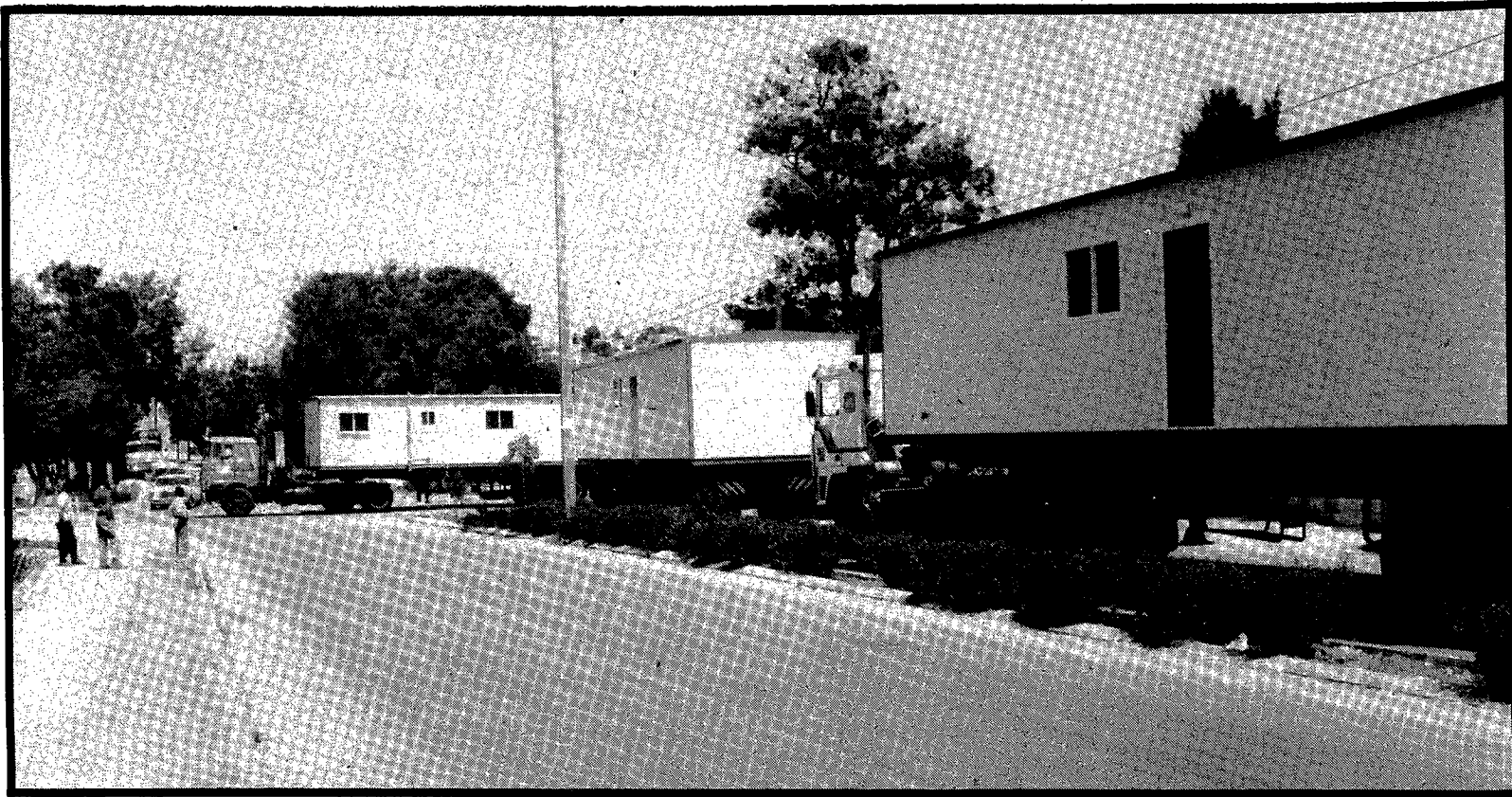
er geen protesten tegen deze sterrenplannen en de uitvoering daarvan, noch van de VS, noch van links Israël. Toch is duidelijk dat de bouw van nieuwe steden net ten westen van de Groene Lijn de voorbode is van uitbreiding naar het oosten. Terwijl Ariel Sharon's bulldozers in de Bezette Gebieden onderwerp van veroordeling zijn, zijn ze binnen de Groene Lijn acceptabel voor zowel links als rechts. Deze scheiding is kunstmatig en gevaarlijk, want de nederzettingenprogramma's in de Bezette Gebieden en die langs de Groene Lijn zijn twee zijden van dezelfde munt. Hun doel is het uitwissen van de Groene Lijn en het onmogelijk maken van politieke onderhandelingen.

Enkele cijfers

September 1990 woonden er 229.000 kolonisten in de Bezette Gebieden: 120.000 in Oost-Jeruzalem in 12 nederzettingen, 105.000 op de Westelijke Jordaanoever in zo'n 175 nederzettingen en 4000 op de Gaza-strook in 22 nederzettingen.

Als we naar de groei kijken: in 1967 tot 1977 zijn er op de Westelijke Jordaanoever 5000 kolonisten gaan wonen, tussen 1978 en 1989 is dit aantal toegenomen tot 85000 en begin 1991 tot 110.000.

Als we naar het gemiddelde aantal kolonisten per jaar kijken wat zich in de Bezette Gebieden vestigde: voor 1977 770 kolonisten per jaar, van 1978 tot 1988 5960 per jaar, de verwachtingen voor de komende jaren zijn 25.000 per jaar, als de huidige regeringsplannen worden voortgezet. De plannen voor de komende 5 jaar om op de Westelijke Jordaanoever 24.300 huis-units te bouwen, zou het huidige aantal kolonisten op de Westelijke Jordaanoever meer dan verdubbelen, tot plm. 235.000. In maart 1991 was reeds meer dan de helft van dat aantal huizen, nl. 14.800, goedgekeurd voor het fiscale jaar '91-'92. Recente voorstellen van Sharon houden de bouw in van 106.000 huizen voor 400.000 kolonisten in nieuwe en bestaande nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever, de komende 3-4 jaar. De begroting voor deze plannen komt op 13-14 miljard dollar. Vandaar dat Israël de leningen van de VS zo hard nodig heeft.

Oost-Jeruzalem

In januari 1991 woonden er in Oost-Jeruzalem 140.000 Palestijnen en 120.000 joodse Israëli's (1/3 van de totale joods Israëli'sche bevolking van geheel Jeruzalem). Na de zesdaagse oorlog in 1967 is Oost-Jeruzalem meteen geannexeerd. Hierna is op grote schaal gebied rond Oost Jeruzalem onteigend voor nederzettingen. Nu zijn de Arabische wijken en een aantal dorpen geheel ingesloten door nederzettingen. Sharon wil de komende 8 jaar tijd een verstedelijking van Jeruzalem, wat inhoudt dat er 40.000 woningen gebouwd moeten worden de meeste in Oost Jeruzalem voor joodse Israëli's, waarvan er 23.000 nu direct gebouwd zouden moeten worden. De grenzen van Jeruzalem zullen uitgebreid moeten worden zowel naar het Westen als het Oosten voor de uitbreiding van industriële en commerciële zones. De Joodse bevolking van Jeruzalem zal zo met 50% toenemen en er zal een joodse meerderheid ontstaan in Oost Jeruzalem. Naast de nederzettingen rond Oost Jeruzalem zijn religieuze kolonisten in de oude stad van Jeruzalem (Oost) begonnen met de afmetingen van hun grond en huizen te vergroten, met name in de christelijke en moslim wijken, Sheikh Jarrah en de Olijfberg.

Immigranten

20% van de huizen die in de Bezette Gebieden gebouwd zullen gaan worden zijn bedoeld voor immigranten, er moeten zo'n 40.000 immigranten komen te wonen. Per maart 1991 woonden er al 9000 Sovjet immigranten in de Bezette Gebieden: 3200 in de Westelijke Jordaanoever en Gaza en 5800 in Oost Jeruzalem. Het ministerie van Huisvesting ontwijkt de officiële staatspolitiek, die immigranten niet direct naar de Bezette Gebieden wil sturen (wegens internationale druk), door de verantwoordelijkheid voor verhuur en verkoop van huizen over te dragen aan fondsen en lokale nederzettingen raden en commissies. In de grotere nederzettingen zijn Immigration Absorption Committees gevestigd, die lobbyen, werven en regelen. Het is natuurlijk ook de vraag hoe lang een immigrant een immigrant blijft. Na een aantal maanden kan elke immigrant zich net als elke andere joods Israëli'sche staatsburger vestigen waar die wil. Wat dit betreft

is de voorwaarde die de VS aan eventuele leningen verbindt, dat die leningen niet gebruikt mogen worden voor het vestigen van immigranten in de Bezette Gebieden, flauwe kul. Bovendien is er sinds de massale komst van de Sowjet joden in heel Israël een gigantische druk ontstaan op de huizenmarkt. Door het ontbreken van 'sociale woningbouw' en huurbescherming zijn de huren dan ook flink omhoog gegaan, in sommige streken in twee jaar tijd met meer dan 100%. Het gevolg is dat veel mensen noodgedwongen hun huis moeten verlaten en trekken naar Bezet Gebied, waar het door aantrekkelijke premies een stuk goedkoper is.

Internationale wetgeving

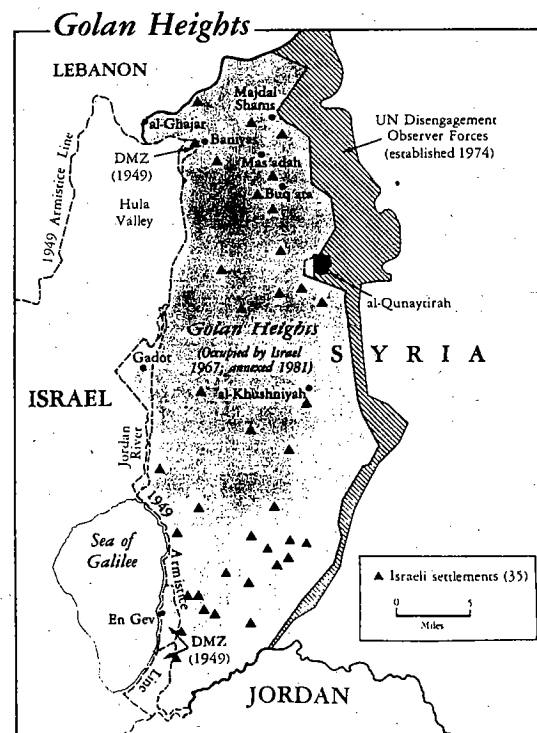
De nederzettingen politiek van Israël is ook strijdig met internationale wetgeving, nog los gezien van meerder VN resoluties die deze politiek verwerpen. De laatste paragraaf van artikel 49 van de 4de Conventie van Genève uit 1949, waarvan Israël mede-ondertekenaar is, luidt: "De bezettende macht heeft niet het recht delen van zijn eigen bevolking naar de gebieden, die hij bezet houdt te verplaatsen of te deporteren."

Israël heeft destijds heeft daarop het tegenargument verzonden dat "Kolonisten niet verplaatst zijn, maar zichzelf vrijwillig in de Bezette Gebieden vestigen".

Totaal in tegenspraak met deze Conventie is een verklaring die de Knesset op 5 augustus 1981 goedkeurde: "De regering handelt ter versterking, uitbreiding en ontwikkeling van de nederzettingen".

Verder is er het volgende in de Internationale Wetgeving te vinden "Het is de plicht van de bezettende macht om de belangen van de bevolking veilig te stellen. Elke handeling uitgevoerd door de bezettende macht, die niet tot voordeel is ten doel staat van de lokale bevolking, en niet absoluut essentieel is voor de bescherming van de veiligheid van de bezettende macht, is illegaal".

Maar ook zijn er diverse VN resoluties zoals nr. 32/5 van 28-10-1977, die verklaarde dat de Israëli'sche nederzettingen geen legale status hebben en een ernstig obstakel zijn voor pogingen die bedoeld zijn om werkelijke, duurzame vrede in het Midden-Oosten te vestigen.

De Golan-hoogte: een korte geschiedenis

De Golan-hoogte is een vulkanisch plateau dat uitziet over het noordelijk deel van Israël, Galilea. De nederzettingenbouw op de Golan-hoogte heeft altijd minder aandacht gekregen dan die op de Westelijke Jordaanoever.

Het ontbreken van enige diplomatieke banden tussen Israël en Syrië, de afstand tot de mediacentra Jeruzalem en Tel Aviv en de concentratie van nederzettingenbouw op de Westelijke Jordaanoever hebben er voor gezorgd dat de Golan-hoogte uit het nieuws gebleven is. Nu er uitzicht is op vredesbesprekingen komt de Golan-hoogte weer ter sprake.

De eerste Israëli'sche nederzetting in de Bezette Gebieden werd gesticht op de Golan-hoogte, op 15 juli 1967, iets meer dan een maand na afloop van de juni-oorlog. De nederzetting, Merom Hagolan, was de eerste van vier in 1967 gestichte nederzettingen. Merom Hagolan behoort toe aan een aan de Arbeiderspartij gelieerde kibboetsbeweging.

De Golan-hoogte was uitermate geschikt voor kolonisatie. De oorspronkelijke bevolking was door de oorlog grotendeels gevlucht. Slechts 4 dorpen, met 10.000 inwoners, in het

noord-oosten van de hoogte bleven over van een vooroorlogse bevolking van 100.000.

De Golan-hoogte diende niet alleen als buffer tegen Syrië, het bracht ook Damascus binnen bereik van Israël (80 kilometer nog maar).

Een nederzettingenplan van november 1967 voorzag de stichting van 20 agrarische nederzettingen, met een beoogde bevolking van 7.000 in 1982. Een ander plan, gepubliceerd in 1969, voorspelde een joodse bevolking van tegen de 50.000 binnen 10 jaar. In 1969 waren er 11 voorposten, allemaal coöperatieve nederzettingen verbonden met partijen in Arbeiderspartij-coalitie. Er woonden zo'n 300 mensen.

De aanval van Syrië in 1973 leidde tot de onmiddellijke en totale evacuatie van de nederzettingen op de Golan-hoogte, waarin ondertussen 2.000 mensen woonden. Ondanks deze ervaring bleven nederzettingen een centraal en onlosmakelijk deel van Israël's veiligheid. "De les die we geleerd hebben in deze oorlog was dat iedere afzonderlijke nederzetting versterkt moet worden alsof het een militair bolwerk is", aldus minister Alon.

In 1979 waren er 28 nederzettingen met 4.300 inwoners.

De teruggave van de Sinai aan Egypte leidde tot ongerustheid bij de kolonisten op de Golan-hoogte, omdat toenaadering tot Syrië zou kunnen leiden tot teruggave van de Golan-hoogte. Uitspraken van allerlei Israëli'sche politici maakten duidelijk dat Israël er niet over dacht de hoogte te ontruimen. In 1981 werd de Golan-hoogte geannexeerd. Toch bleef onder Likud de nederzettingenbouw een beetje achter, omdat Likud zich vooral richtte op de Westelijke Jordaanoever.

In juni 1991 woonden er nog 16.000 Syriërs, voornamelijk Druzen, op de Golan-hoogte. Er wonen nu 11.000 kolonisten, terwijl er in de laatste 12 jaar nog maar twee nederzettingen bij zijn gekomen. De plannen voor de komende jaren gaan uit van de bouw van 2.400 wooneenheden, met de bedoeling de joodse bevolking te laten toenemen van 11.000 tot 20.000.

Israël: de enigste demokra

Bewoners van Ramya verzetten zich tegen evacuatie.

Ramya is een klein oud dorp ten oosten van Akka; er wonen 17 boerenfamilies. Het dorp komt niet voor op de officiële Israëliëse kaarten, is niet officieel erkend, hetgeen inhoudt dat er geen water, elektra, wegen, scholen of andere voorzieningen zijn; evenmin worden er bouwvergunningen afgegeven. Israël weigert overigens 122 Palestijnse dorpen, waar in totaal 77.000 mensen wonen, te erkennen en ontnemt ze domweg hun rechten. Ramya is nauwelijks toegankelijk door de ruige heuvels, waar het tussen gelegen is. Niet ver er vandaan ligt de Israëliëse nederzetting Karmeniel. Israël heeft nu aangekondigd de 100 hectare grond van Ramya te annexeren ter uitbreiding van Karmeniel ten behoeve van nieuwe immigranten. De bewoners van Ramya zijn middels een dwangbevel gesommeerd het gebied binnen een maand te verlaten. Volgens de Israëliëse rechtbank is dat gebied al in 1976 bij Israël ingelijfd en verblijven de dorpsbewoners daar illegaal. Daarom moet ook elke familie nog een extra boete betalen, variërend van 7000 tot 25.000 NIS. Geen enkele inwoner heeft overigens ooit een document voor ogen gekregen m.b.t. inlijving, terwijl de inwoners zelf wel eigendomsdocumenten hebben van Ramya. De ontruimingsbevelen komen net in de Mousson-tijd, de tijd van oogst en de vruchtenpluk.

Inwoner van Ramya en lid van de familie El Saoued: "Hoe kun je een mens met zijn wortels uit de grond rukken en er een ander mens voor in de plaats te planten? Wil dat zeggen dat Sovjet-nieuwkomers mensen zijn en wij niet? Waar is de democratie? Ze willen ons bang maken omdat niemand van ons bestaan weet. Ze noemen ons trekkende Bedouïnen; we hebben hier huizen gebouwd, we leven van de landbouw, we planten druiven, olijven, groenten en we hebben hier vee. Wij wonen hier al zéér lang, lang voordat de staat Israël werd gevestigd. En dan zeggen ze ronduit tegen ons: "Jullie bestaan niet!"

Onder druk van protesten van de Ramya-inwoners heeft de Israëliëse regering zich nu bereid verklaard de grond van hen op te kopen en hen elders grond aan te bieden in Arabische dorpen in de omgeving. Inwoners hebben dit aanbod uiteraard afgewezen. Voor de familie El Saoued bijvoorbeeld zou dit betekenen dat ze 11 hectare inleveren en er 400 m² voor terug zouden krijgen! De inwoners gaan in hoger beroep tegen het besluit, dat een vorm van apartheid genoemd wordt. Op 17-8-'91 werd een solidariteitsmanifestatie gehouden, waar ook bewoners uit de omgeving, Arabische en joodse politici uit de Knesset en andere solidaire mensen aanwezig waren. Er waren spanjoken met teksten als: "Hier zullen wij onze graven graven, op de laatste rotsen, leve het leven". Er werden leuzen geroepen als: "Wij zullen geen nieuwe immigranten accepteren ten koste van onze Arabische dorpen", en "Overdag werken wij in hun fabrieken in Karmeniel, maar ze willen niet dat wij slapen in onze huizen in Ramya naast Karmeniel". Een lid van de linkse Israëliëse organisatie 'Charassa' zei: "Het besluit van de rechtbank betekent dat er voor de Arabieren geen mens, geen droom, en geen

toekomst bestaat; dat is apartheid." Er verscheen ook politie om een oogje in het zeil te houden, in opdracht van minister Znifi, die voorstander is van deportatie van Palestijnen uit Israël, om de staat joods te houden en te beschermen tegen de, zoals hij dat formuleert, "Arabische kanker". Er is een Komitee voor Ramya opgericht, waarin Palestijnse parlementsleden, Palestijnse organisaties in Israël (de inwoners van Ramya zijn Israëliëse burgers) en een deel van het Israëliëse vredeskamp samenwerken om Ramya en andere niet erkende Palestijnse dorpen bescherming te bieden tegen de Israëliëse plannen.

Aanvallen kolonisten

Kolonisten vallen voortdurend dorpsbewoners aan die dicht bij nederzettingen wonen en vernielen hun land, verwijderen omheiningen, kappen bomen en vernielen gewassen. Ook Op 3 juli '91 werden er door soldaten pamfletten op bomen gehangen bij het dorp Beit Fourik waarin de bewoners gewaarschuwd werden dat ze de bomen op hun eigen land moesten kappen. Dit deden de bewoners niet. Op 20 juli deden soldaten met 5 bulldozers een inval in het dorp en stelden een uitgaansverbod in. Hierna werden 18 dunums land platgereden waarvan al eerder bewezen was dat het van de Palestijnse dorpsbewoners was. Israëliëse autoriteiten hebben een groot deel van het gebied rond de nederzetting Makhoura als staats eigendom geconfiscieerd en hebben de bewoners opgedragen duizenden van hun bomen te kappen. Delen van de pamfletten: "Omdat u militair eigendom heeft betreden en het land bewerkt heeft, er op gebouwd heeft en er op verbouwd heeft, zonder toestemming van het Israëliëse leger, moet u het land terugbrengen tot de oorspronkelijke staat, alle bouwswels verwijderen en bomen kappen binnen 7 dagen nadat u deze aankondiging ontvangen heeft. Als u het niet doet, zullen de militaire autoriteiten het doen."

Israëliëse doodskaders.

Yasser Abu Ghosh zat met zijn vriend in een koffie-shop in het centrum van Ramallah 's morgens, 10 juli 1991. Het viel hem op dat mannen vanuit 2 auto's vlakbij op hem zaten te letten. In de eerste zat een bekende collaborateur, in de tweede 3 mannen in burger. Vermoedend wat hun intenties waren, stond hij op en rende weg. Zij sprongen uit hun auto en renden achter hem aan. Yasser struikelde; toen hij weer probeerde op te staan werd hij door 2 kogels in de rug geraakt.

Toen hij op de grond lag kwam één van de mannen naast hem staan en vuurde 2 kogels af in zijn achterhoofd.

Water

Israëliëse autoriteiten hebben 2 waterbronnen verzegeld van de families van 2 gedetineerden.

"Ons doel is om een Palestijnse staat op de Westelijke Jordaanoever te voorkomen, door de droom van Palestijnen om zo'n staat te verwezenlijken, compleet te vernietigen. We doen dit door zo veel mogelijk nederzettingen te stichten in Judea en Samaria, zodat het nooit meer mogelijk zal zijn om zo'n droom te hebben." Geula Cohen, lid van de Knesset voor de Tehiya partij.

"Als de kolonisten hand nemen, pen." Shlomo Gore

"Er is geen kracht in de wereld, niet door rellen, niet door terroristen en niet door internationale druk die ons zal tegenhouden om nederzettingen te stichten door 'het volk van Israël' in alle delen van 'het land van Israël'." Yitzhak Shamir

Donderdagavond werd een auto met drie Palestijnen erin aangehouden door een man in legerkleding. Toen de auto stopte, leegde de aanvalleur zijn machinegeweer op de auto. De inzittenden raakten zwaar gewond. Familieleden van de slachtoffers en liberale Israëliërs beschuldigden de rechtse regering ervan dit soort incidenten aan te wakkeren. Zij vinden dat niet hard genoeg wordt opgetreden tegen joodse militanten die Palestijnen aanvallen. Woensdag nog werden drie joodse extremistische kolonisten die levenslang hadden gekregen voor de moord op drie Palestijnse studenten en twee burgermeesters op de Westelijke Jordaanoever, na zeven jaar vervroegd vrijgelaten. (Trouw, 29-12-90)

"Israel maakt Palestijnse economie stuk".

Vertegenwoordigers van verschillende hulporganisaties in de door Israël bezette Gebieden hebben een veldoordeel geveld over de "matige vernietiging" van de Palestijnse economie door de bezetter. Op een persconferentie werd uiteengezet dat Israël met hoge belastingen, zeer ingewikkeld en uitputtend vergunningstelsel de Palestijnse economie geen schijn van kans geeft om te concurreren. De gemiddelde wachttijd voor het verkrijgen van een vergunning voor het openen van een zaak is zes jaar. (NRC, 22-06-91)

Op 8 mei 1991, begonnen Israëliëse bulldozers 80 dunums land in Deir al-Hateb te egaliseren terwijl kolonisten bezig waren honderden olijfbomen te kappen. Toen de dorpsmukhtar (burgemeester) naar de militaire gouverneur ging om te eisen dat het kappen gestopt zou worden aangezien hij en andere inwoners de legale eigenaren van het land waren, beweerde de gouverneur dat het land voor 15 Nis (f 13,-!!) en een pakje sigaretten verkocht was aan een kolonist genaamd David.

Razzia's

Kolonisten houden Razzia's in Yab'ad, dat door nederzettingen. Groepen slaan mensen in elk dorp en verbranden bomen. Dit jaar probeerden zij voor jongens in bra's te worden nog net door mannen. Later op die dag werden terug en vernielden de auto's van de school.

Vier joden tussen de vijftig en zestig zijn door de Israëliëse politie gearresteerd wegens het onder valse identiteit verkopen van land aan bewoners van de Westelijke Jordaanoever. De mannen hadden zich als Arabier verkleed. Onder hen bevonden zich twee advocaten en een makelaar in Arabische grond. (Nieuw Israëliësch Weekblad, 27-03-1987).

e enigste democratie in het M

'Er
e in
van
van
aël,
te
dat
r is
cht,
len,
(de
che
ëli-
om
es-
len

ps-
zet-
ind,
pen
Dok
aten
bij
wo-
e de
sten
niet.
ull-
den
den
van
de
Is-
een
de
sei-
de
van
de
gen-
be-
t en
loer-
t de
scis-
nen
ing
oet,
het

end
van
91.
uit 2
tên.
bo-
ur-
ties
Zij
ich-
oen
erd
akt.
één
en
ter-

wa-
lies

"Ons doel is om een Palestijnse staat op de Westelijke Jordaanoever te voorkomen, door de droom van Palestijnen om zo'n staat te verwezenlijken, compleet te vernietigen. We doen dit door zo veel mogelijk nederzettingen te stichten in Judea en Samaria, zodat het nooit meer mogelijk zal zijn om zo'n droom te hebben." Geula Cohen, lid van de Knesset voor de Tehiya partij.

"Als de kolonisten de wet in eigen hand nemen, zal dat misschien helpen." Shlomo Goren, Hoofd Rabbi.

"Er is geen kracht in de wereld, niet door rellen, niet door terroristen en niet door internationale druk die ons zal tegenhouden om nederzettingen te stichten door 'het volk van Israël' in alle delen van 'het land van Israël'." Yitzhak Shamir

Donderdagavond werd een auto met drie Palestijnen erin aangehouden door een man in legerkleding. Toen de auto stopte, leegde de aanvaller zijn machinegeweer op de auto. De inzittenden raakten zwaar gewond. Familieleden van de slachtoffers en liberale Israëli's beschuldigden de rechtse regering ervan dit soort incidenten aan te wakkeren. Zij vinden dat niet hard genoeg wordt opgetreden tegen joodse militanten die Palestijnen aanvallen. Woensdag nog werden drie joodse extremistische kolonisten die levenslang hadden gekregen voor de moord op drie Palestijnse studenten en twee burgermeesters op de Westelijke Jordaanoever, na zeven jaar vervroegd vrijgelaten. (Trouw, 29-12-90)

"Israel maakt Palestijnse economie stuk".

Vertegenwoordigers van Westerse hulporganisaties in de door Israël Bezette Gebieden hebben een vernietigend oordeel geveld over de "stelselmatige vernietiging" van de Palestijnse economie door de bezetter...Op de persconferentie werd uiteengezet dat Israël met hoge belastingen en een zeer ingewikkeld en uitputtend vergunningstelsel de Palestijnse economie geen schijn van kans geeft met de Israëliëse industrie en landbouw te concurreren. De gemiddelde wachttijd voor het verkrijgen van een vergunning voor het openen van een zaak is zes jaar. (NRC, 22-06-91)

Op 8 mei 1991, begonnen Israëliëse bulldozers 80 dunums land in Deir al-Hateb te egaliseren terwijl kolonisten bezig waren honderden olijfbomen te kappen. Toen de dorpsmukhtar (burgemeester) naar de militaire gouverneur ging om te eisen dat het kappen gestopt zou worden aangezien hij en andere inwoners de legale eigenaren van het land waren, beweerde de gouverneur dat het land voor 15 Nis (f 13,-!!) en een pakje sigaretten verkocht was aan een kolonist genaamd David.

Vier joden tussen de vijftig en zestig zijn door de Israëliëse politie gearresteerd wegens het onder valse identiteit verkopen van land aan bewoners van de Westelijke Jordaanoever. De mannen hadden zich als Arabier verkleed. Onder hen bevonden zich twee advocaten en een makelaar in Arabische grond. (Nieuw Israëlietisch Weekblad, 27-03-1987).

Razzia's

Kolonisten houden herhaaldelijk razzia's in Yab'ad, dat omgeven is door nederzettingen. Groepen kolonisten slaan mensen in elkaar, schieten op hen en verbranden bomen. In januari dit jaar probeerden ze de hoge school voor jongens in brand te steken, dit werd nog net door militairen voorkomen. Later op die dag kwamen ze terug en vernielden alle ramen en deuren van de school.

Gratis land voor kolonisten

Jeruzalem- De Israëliëse regering geeft gratis land aan joodse kolonisten in de Bezette Gebieden. Een functionaris van het ministerie van defensie heeft dit in Jeruzalem toegegeven. De regering-Shamir wil het zo voor joodse kolonisten aantrekkelijk maken zich tussen de Palestijnen te vestigen. (Parool 27-07-91)

Marteling met slangen.

Tijdens een razzia van 26 juni '91 kwam een slachtoffer zwaargewond in burgerlijk kamp Aroub (Hebron). De slachtoffer riep: "sla ze, die slachtoffer probeerde jongeren zoveel mogelijk te doden dat ze stenen gingen gooien niet gedaan omdat de jongeren niet voelden. Toch werden er gearresteerd, geboeid en afgevoerd. In het kamp vlakbij werden ze velen geslagen en geschoot bekentnissen te dwingen werden ze naar de gevangenis van Hebron gebracht waar ze gearresteerd werden en verhoord werden. In Bet, maar ze bekenden niet. In de gevangenis van Hebron een soldaat een zwarte slachtoffer enkele gearresteerde jongens tas kwamen een aantal kleine slangen. De soldaat liet de slangen de slangen hoofden en nekken van de slachtoffer kruipen. Daarna zette hij de slangen onder hun kleren en dwongen de slangen mond open te doen waarna de slangen in hun mond Ook plaatste hij de slangen op hun genitaliën. De slachtoffer waren doodsbang. Na een tijd kenden ze alles waarvan de slangen digd waren. Enkele van de slangen 14 tot 27 maal stenen gegooien naar militaire patrouilles den gedwongen hun verhoor te tekenen en werden terug naar hun cellen. Binnen 48 uur ze een officiële aanklacht te gooien.

tie in het Midden-Oosten ?

en de wet in eigen
dat misschien hel-

loofd Rabbi.

mie

erse
Be-
icti-
sel-
lijn-
p de
dat
een
ver-
co-
met
nuw
elde
een

aadlijk raz-
geven is door
n kolonisten
, schieten op
en. In januari
hoge school
te steken, dit
toren voorko-
kwamen ze
amen en deu-

Marteling met slangen.

Tijdens een razzia van militairen op 26 juni '91 kwam een speciale eenheid vermord in burgerkleden in het kamp Aroub (Hebron). De speciale eenheid riep: "sla ze, die soldaten", en probeerde jongeren zover te krijgen dat ze stenen gingen gooien. Dit werd niet gedaan omdat de jongeren onraad voelden. Toch werden er 7 jongeren gearresteerd, geboeid en geblinddoekt afgevoerd. In het militaire kamp vlakbij werden ze verscheidene uren geslagen en geschopt om ze tot bekentenissen te dwingen. Hierna werden ze naar de gevangenis van Hebron gebracht waar ze weer geslagen en verhoord werden door de Shin Bet, maar ze bekenden niet.

In de gevangenis van Hebron opende een soldaat een zwarte tas vlak bij enkele gearresteerde jongeren. Uit de tas kwamen een aantal kleine slangen. De soldaat liet de slangen over de hoofden en nekken van de jongeren kruipen. Daarna zette hij de slangen onder hun kleden en dwong hij hen de mond open te doen waarna hij de kop van de slangen in hun mond stopte. Ook plaatste hij de slangen tussen hun benen op hun genitaliën. De jongeren waren doodsbang. Na een halfuur bekenden ze alles waarvan ze beschuldigd waren. Enkele van hen bekenden 14 tot 27 maal stenen gegooid te hebben naar militaire patrouilles. Ze werden gedwongen hun verklaringen te tekenen en werden teruggebracht naar hun cellen. Binnen 48 uur kregen ze een officiële aanklacht voor stenen gooien.

Gratis land voor kolonisten

Jeruzalem- De Israëlische regering geeft gratis land aan joodse kolonisten in de Bezette Gebieden. Een functionaris van het ministerie van defensie heeft dit in Jeruzalem toegegeven. De regering-Shamir wil het zo voor joodse kolonisten aantrekkelijk maken zich tussen de Palestijnen te vestigen. (Parool 27-07-91)

"Het bouwen van nieuwe nederzettingen is een zaak die geen enkel commentaar verdient, sinds de hele wereld aan het idee gewend is dat de Israëli's het recht hebben om overal in de Westelijke Jordaanoever en op de Gazastrook te leven."

Yossi Ben Aharon, directeur van het kantoor van Shamir.

Inval

Israëlische autoriteiten deden op 23 juli '91 een inval in het gemeentehuis van Nablus. Meer dan 700 werknemers moesten het gebouw verlaten terwijl soldaten papieren en documenten doorzochten. Een reden werd niet gegeven.

Verbod op gezinshereniging

De Israëlische "civil administration" in Bethleem zond 30 brieven naar Palestijnse inwoners van Beit Sahour met het bevel dat ze hun vrouwen naar Jordanië moesten brengen omdat ze geen vergunning tot gezinshereniging hadden.

SHALOM ARIEL

SOVIET JEWS COME

HOME TO ARIEL

Volgens Vrede Nu geeft minister Sharon ook miljoenen dollars uit aan wegen om de circa 100.000 kolonisten naar hun woonplaatsen te leiden zonder dat zij daarvoor door of langs Palestijnse steden, dorpen of vluchtelingenkampen hoeven te reizen. Het Ministerie van Huisvesting wilde niet reageren op de beschuldigingen van Vrede Nu. Het zei alleen, dat het van plan is tegen 1992 13.000 wooneenheden op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook te bouwen. Maar volgens de vredesorganisatie tonen de documenten aan dat het Ministerie in die periode er 30.000 meer wil zetten. De pre-fab-huizen kunnen in enkele weken worden gebouwd. Vorige week wees Israël een oproep af van de groep van de zeven grootste industrielanden (G-7) om een einde te maken aan de nederzettingenpolitiek. (Parool, 26-07-91)

President Bush heeft het Congres gevraagd akkoord te gaan met het uitstel van de kredietgarantie met 120 dagen tot na het begin van de vredesconferentie.

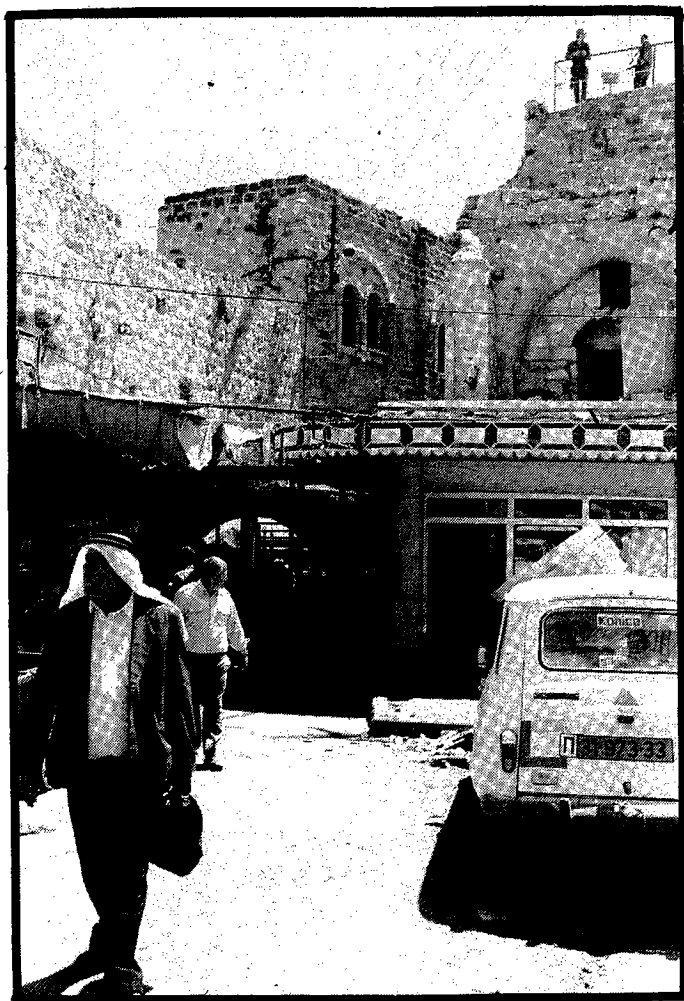
Terwijl hij woest met zijn vuist op de tafel sloeg zei premier Shamir, tevens leider van het rechtse Likud-blok, tijdens een bijeenkomst: "Al de gebieden van Eretz Israël moeten bewoond worden door joden, in toenemende mate." Eretz Israël is een bijbelse term en Hebreeuws voor 'land van Israël', waartoe onder meer de bezette Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook behoren. In tegenspraak met eerdere uitspraken zei de premier dat uitbreiding van de nederzettingen noodzakelijk is om Sovjet-joden te huisvesten. Een vergelijkbare uitspraak van Shamir in januari vorig jaar leidde tot afkeurende internationale reacties. Israël beweerde sindsdien dat het huisvesten van Sovjet-joden in de Bezette Gebieden geen stelsmatig beleid was.

Shamir spit de grond om voor een nieuwe stad binnen de Groene Lijn. Deze week is de bouwgrond voor de nieuwe stad Tzur Yigal bouwrijp gemaakt. De stad komt 50 meter ten westen van de Groene Lijn, en dat gaf premier Shamir en minister van huisvesting Sharon in een toespraak de gelegenheid de politiek van de regering te bevestigen joodse Israëli's te huisvesten in het gebied dat onder Israëlische controle is. "Het is niet belangrijk waar precies deze nederzetting staat op de kaart. Het is belangrijk dat hij ligt in het Land van Israël", zei Shamir tegen de ongeveer 1000 toekomstige bewoners van Tzur Yigal, Likud-activisten en inwoners van de stad nabij Kochav Yair. Minister van Volksgezondheid Ehud Olmert sprak botweg uit dat "...in het geval iemand enige twijfel zou hebben, we vandaag de dag duidelijk moeten zijn dat sinds 1967 er geen Groene Lijn is geweest. De Groene Lijn is niet de grens of het raamwerk van de staat Israël, en dat is de nationale consensus van de afgelopen jaren en nu."

(Jeruzalem Post, 05-10-91).
"Degene die tegen nederzettingen is, is tegen immigratie". (Ariel Sharon, Jeruzalem Post, 05-10-91).

De ideologie

Israël wordt vaak het toonbeeld genoemd van een democratisch land in het Midden Oosten, in tegenstelling tot de omringende arabische landen. Dat Israël het echter niet zo nauw neemt met de democratische rechten van haar Palestijnse bevolking en de Palestijnen die leven onder bezetting wordt daarbij helemaal over het hoofd gezien. Het volgende stuk gaat in op de rol van de ideologie in de Israëlische samenleving en de gevolgen daarvan voor de Palestijnen.

Het recht van de vervolgd joden op vrede, veiligheid en welvaart en de vrijheid om de eigen culturele en religieuze traditie te kunnen voortzetten en ontwikkelen zonder de bevoogding van om het even welke buitenstaander. Heel in het kort zou je dit de kern van het zionisme kunnen noemen, dat ten grondslag lag aan de stichting van de staat Israël, een joodse staat waar alle joden uit de diaspora een veilige thuishaven moeten kunnen vinden.

Die veilige thuishaven werd Palestina, of zoals de zionisten zelf zeiden "een land zonder volk voor een volk zonder land".

In die tijd, de hoogtijdagen van het kolonialisme, maakte niemand zich zorgen over de plaatselijke bevolking. Je ziet juist het tegenovergestelde gebeuren: de verdreven bevolking wordt later de indringer en algessor. Het kolonialisme heeft steeds geprobeerd om op strategische punten permanente bevolkingsgroepen te vestigen. Met behulp van het internationale recht werden deze koloniale feiten later gewettigd, zo kreeg Palestina eerst z'n Balfourverklaring en later het VN-vredesplan.

De stichting van de staat Israël

Op 14 mei '47 legde Ben Goerion als voorzitter van de Joodse Nationale Raad de onafhankelijkheidsverklaring van de staat Israël af. In die verklaring, die zowel politiek, historisch als moreel een uitdrukking is van de zionistische ideologie, wordt benadrukt dat de staat Israël een Joodse staat zal moeten zijn, geheel in de traditie van het zionisme. In de burgeroorlog die na het uitroepen van Israël woedde werden zo'n 650.000 Palestijnen verdreven naar de aangrenzende Arabische landen. Veel van hen komen alsnog onder Israëlische bezetting terecht na de zesdaagse oorlog in '67. In Israël verblijven in '48 nog maar 120.000 Palestijnen, wier positie vergelijkbaar was met die van de Palestijnen in Bezet Gebied nu, tot '66 leefden zij namelijk onder militair bestuur.

Geinstitutionaliseerd racisme

Na de oprichting van de staat Israël maakten de leiders zich zorgen over de verhouding tussen de joden in Israël en de joden in de diaspora. De legitimatie van de staat was in feite afhankelijk van de aantrekkingskracht van de zionistische ideologie en van het feit dat Israël een veilige thuishaven zou zijn voor alle joden. Het was dus van het grootste belang dat er veel joden naar Israël zouden trekken en dat de joden die dat niet deden zorgden voor morele en financiële ondersteuning uit het buitenland.

Al sinds het begin van deze eeuw was de Wereld Zionistische Organisatie de organisatie die zich zowel ideologisch als praktisch inzette voor immigratie van joden naar Israël, het lag dus voor de hand dat deze organisatie hiermee door zou gaan na de oprichting van de staat Israël. In de vijftiger jaren werd dit ook wettelijk vastgelegd en de WZO werd in het nieuwe Israël een machtige club, die bijna een gelijkwaardige positie kreeg ten opzichte van de Israëlische regering. Zo werden de wettelijke bevoegdheden van de WZO over immigratiene-

derzettingen, het beheer van gronden en eigendommen en de steun aan onderwijsinstellingen en culturele verenigingen in Israël groter dan de bevoegdheden van de regering over deze terreinen.

Terwijl de regering verantwoordelijk is voor alle inwoners van Israël 'zonder onderscheid van godsdienst, ras of geslacht', werd het beheer van de belangrijkste fondsen en eigendommen (zoals grond) in handen gegeven van een organisatie die zich principieel alleen bekommert om de belangen van de joodse immigranten en bewoners van het land. De regering legitimeerde hiermee een vorm van apartheid die zijn invloed doet gelden op alle gebieden van het sociale en economische leven van de bevolking. Een voorbeeld van wat dat nu nog steeds betekent.

De Israëlische Lands Authority bezit 92% van de bodem in Israël. Van die 92% kan het gedcelte, dat vroeger eigendom was van het Jewish National Fund (52%) alleen aan joden worden verpacht, terwijl de rest aan joden en niet-joden kan worden verpacht, met dit onderscheid dat joden een pachtcontract kunnen krijgen voor 44 of 99 jaar, terwijl Palestijnen nooit voor meer dan 1 jaar kunnen pachten.

Israël moest volgens de zionistische principes een joodse staat worden, in al haar regels en wetten, in al haar organen en instituties.

Het duidelijkst is dit te zien aan de Wet op de Terugkeer. Deze wet bepaalt dat elke jood, ongeacht waar hij of zij nu woont, het recht heeft om naar Israël te immigreren, terwijl de in de burgeroorlog gevluchte Palestijnen dit recht ontzegd werd.

De gescheiden behandeling van joodse en Palestijnse bevolkingsgroepen werd gerechtvaardigd door de orthodoxe joodse ideologie, die de joden als het uitverkoren volk van God plaatst boven alle andere volkeren. Een ideologie die zegt: wij zijn superieur, zij zijn inferieur. Wij moeten onze families bij elkaar hebben in het beloofde land, zij zijn migrantenarbeiders, wiens familie hier niet thuishoort.

De Eretz-Israël ideologie

Na de zesdaagse oorlog in juni '67 leek voor veel Israëli's een droom te zijn uitgekomen: door de bezetting van de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, de Sinaï en de Golanhoogte was een groot deel van "Eretz Israël" (Groot-Israël) in joodse handen. In de ogen van overtuigde zionisten, die de territoriale scheiding van '47 nooit aanvaard hadden, was er geen sprake van verovering maar van herovering van het 'heilige land der vaad'ren', het kerngebied van het oude Israël. Voor de gelovigen onder hen werden de poorten naar de graven van Abraham en Sara, naar de ontwikkeling van het jodendom geopend. Naast deze nationalistische en religieuze visie benadrukte vooral de Israëlische regering het strategisch belang van de Bezette Gebieden, die dienden als buffer tegen aanvallen van Palestijnse guerrilleros. Vanuit deze 3 standpunten kon er geen sprake van zijn dat men dit gebied ooit aan Jordanië, laat staan de Palestijnse vijand, terug zou geven. Dat was 24 jaar geleden en is nog steeds de officiële door de meerderheid van de bevolking gesteunde Israëlische ideologie.

Een belangrijke beweging die al direct na de zesdaagse oorlog ontstond was de "Land van Israël" beweging. Deze beweging propageerde twee hoofddoelen: op de korte termijn het bouwen van nederzettingen in de Bezette Gebieden, waar de Israëlische wet zou moeten gelden en die onder Israëlisch bestuur moesten vallen en op de lange termijn streefde deze beweging naar inlijving van de Bezette Gebieden, zoals al met Jeruzalem vlak na de oorlog was gedaan. In opzet was het een vrij kleine beweging van vooral politici en intellectuelen, ook niet met de bedoeling om een massabeweging te worden, maar meer gericht op het beïnvloeden van politici en bestuurders in regeringskringen. "Als je een ideologische partij opricht krijg je misschien 5 tot 6 % van de stemmen - niks dus. Maar als je deel uitmaakt van de Arbeiderspartij, dan leg je met die 5 tot 6 % een aardig gewicht in de schaal". Voor het grootste deel bestond de beweging dan ook uit mensen van de Arbeiderspartij, maar ook mensen uit de Irgun en Lechi (de voormalige joodse ondergrondse) en uit religieuze partijen waren actief binnen deze beweging. De opleving van de traditionele zionistische ideologie, waarin het joodse volk recht heeft op heel 'Eretz Israël' (Groot Israël), was deels te verklaren door een teleurstelling binnen de eigen partijen, die al dateerde van voor de zesdaagse oorlog.

De daadwerkelijke verovering van (een deel van) 'Eretz Israël' was de impuls om bij elkaar te komen en een strategie te plannen om de Bezette Gebieden te behouden. Een van de dingen die daarbij van belang was, was om te zorgen dat er zo snel mogelijk nederzettingen werden gebouwd in de Bezette Gebieden.

Zo hielp 'De Land van Israël' beweging Rabbi Levinger van Gush Emunim bij het opzetten van de eerste nederzettingen in Bezet Gebied om een doorbraak te forceren in de regeringspolitiek die toen nog redelijk terughoudend was. Bij de verkiezingen voor de Knesseth in '68 werden veel aanhangers van de Land van Israël beweging in het parlement gekozen. Hun invloed op het beleid werd hierdoor groter met als gevolg dat de houding van de regering ten opzichte van de Bezette Gebieden veranderde.

Van bezetting naar integratie

De opzet was vooral het integreren van de Bezette Gebieden in de Israëlische economie. De gedachte hierachter was dat zolang er materiële voordelen voor de Palestijnen te halen zijn, ze vanzelf wel afhankelijk zouden worden. Vanaf '68 stelde Israël zijn grenzen dan ook open voor Palestijnse arbeiders uit de Bezette Gebieden. De hieruit voortvloeiende pendel- en trekarbeid heeft er in iedere geval toe bijgedragen dat de eigen landbouw werd verwaarloosd. Daarbij ontmoedigde, en verbood Israël de verbouw van gewassen die concurrerden met de eigen landbouw. De kleinschalige landbouw kwam hierdoor in verdrukking en de afhankelijkheid van Israël werd groter. Deze politiek van Israël was en is in feite niet anders dan een klassieke koloniatiepolitiek, één die nauwelijks ruimte biedt en voor economische perspectieven in de Bezette Gebieden zelf.

Het werk dat de Palestijnen in Israël doen is veelal werk dat Israëli's weigerden te doen omdat het te vuil is, zoals het ophalen van vuilnis, aanleggen van wegen en rioleringen, enz. Het is officieel verboden voor hen om te overnachten in Israël. Heel zelden wordt er wel toestemming gegeven

voor overnachting binnen Israël, maar normaal gesproken alleen in ruil voor collaboratie. De meeste Palestijnen zijn dus verplicht dagelijks op en neer te reizen wat vaak meer dan drie uur kost, iets wat al regelmatig door het ILO (Internationale Verbond van Vakverenigingen) veroordeeld is. Veel Palestijnen overtreden dan ook deze wet, alleen al vanwege het feit dat ze 's ochtends vaak heel vroeg moeten beginnen met werken. Ze slapen dan onder slechte omstandigheden op het werk en als ze gepakt worden door leger of politie krijgen ze een straf van drie maanden gevangenis; de werkgever gaat vrij uit.

Na de Golfoorlog is het vergunningsbeleid ten aanzien van Palestijnse arbeiders verscherpt. Door het tijdens de Golfoorlog geldende uitgaansverbod hebben velen van hen hun werk verloren, wat dankbaar werd ingenomen door de nieuwe stroom Russische immigranten. Het aanbod van de illegale arbeid is daardoor nog groter geworden, waardoor de positie van de Palestijnen alleen maar verslechterd is. Ironisch genoeg hebben veel Palestijnen een baan gevonden in de bouw van nederzettingen op de Bezette Gebieden.

verscherping beleid

Maar de Israëlische politiek ten aanzien van de Bezette Gebieden ging nog verder dan dit. In feite begon men al vrij snel met "verjuoodsing" van de Westelijke Jordanoever en de annexatie van Oost-Jeruzalem onmiddellijk na de zesdaagse oorlog is wat dat betreft tekenend voor de Israëlische politiek. In de beginperiode van de bezetting werd er vooral land opgeëist 'voor militaire doeleinden', terwijl na '79, in de geest van de Likoeed-politiek, hele gebieden tot staatsland werden verklaard, dat aan joodse individuen of ondernemingen werd overgedragen en dat niet meer aan Palestijnen verkocht kon worden. Deze 'bevrijde gebieden' werden het onvervreembare bezit van het joodse volk. In de termen van Israël zijn de nederzettingen die in de Bezette Gebieden gebouwd zijn dan ook niet illegaal, maar gewoon "uitbreidingen". Meer en meer heeft de Westelijke Jordanoever het karakter gekregen van de bezettende joodse staat. De nederzettingen zijn strategisch zo gebouwd dat de Palestijnen steeds geïsoleerder van elkaar komen te staan. Het water gaat hoofdzakelijk naar de joodse kolonisten, de nieuwe wegen verbinden de nederzettingen steeds meer met elkaar en door allerlei subsidies is het heel aantrekkelijk om in deze nederzettingen te gaan wonen. De kolonisatie van de Westelijke Jordanoever loopt in feite via hetzelfde patroon als de kolonisatie door Israël in de vijftiger jaren. De racistische uitsluiting van de Palestijnse bevolking plaatst hen zowel economisch als sociaal buiten de Israëlische maatschappij.

Dat Israël de Westelijke Jordanoever eigenlijk wel wil houden staat buiten kijf. Van alle mensen in Israël is zo'n 40 % voor deportatie van de Palestijnen uit de Bezette Gebieden. "Wij kunnen niet toestaan" zegt Shamir "dat de Bezette Gebieden 'Judenrein' zullen zijn".

Het is meer dan verontrustend als een eerste minister van Israël gebruik maakt van een frase uit de nazi-ideologie tegen de joden, terwijl de realiteit is, dat elke inspanning in de Bezette Gebieden er op gericht is om Palestijnen te onderdrukken.

Land, water, bouwvergunningen en voordelige leningen worden alleen verstrekt aan joden in hun hoedanigheid van kolonisten, terwijl dezelfde zaken onthouden worden aan en geconfiscieerd worden van Palestijnen. In feite probeert de Israëlische regering land dat onder haar controle valt gedeeltelijk 'Arabenrein' te maken.

Onderstaand verhaal is een verhaal over een Palestijnse familie in haar gevecht tot het behoud van haar land tegen kolonisten die gesteund worden door militairen.

Korte geschiedenis

Op 29 maart 1991 kapt en ontworteld Kolonisten 130 druivenstruiken op het 25 are grote stuk land van Sabri Mohammed Ghuraib. Sabri is een 52-jarige Palestijnse boer uit Beit Ijiza. Vorig jaar hebben kolonisten 200 van zijn olijfbomen en 300 druivenstruiken gekapt en ontworteld. Sabri strijdt al voor zijn land sinds de Givom Hadasha nederzetting zich in 1978 vestigde naast zijn land. Kolonisten, vaak begeleid door soldaten en politie, hebben herhaaldelijk geprobeerd zijn land te kopen, te confisceeren of hebben hem en zijn familie geprobeerd met geweld van zijn land te verwijderen. Het land staat al sinds de Ottomaanse periode geregistreerd op de naam van zijn familie en is nog een keer officieel geregistreerd op Sabri's naam in de jaren '50. Het stuk land dient als inkomsten voor Sabri en zijn 9 familieleden. Sabri's zaak is representatief voor de talloze landconfiscaties die Palestijnse eigendommen bedreigen.

De Israëlische namen het land in feite over in 1967 na de oorlog en kenden het later toe aan de Givon Hadasha nederzetting. In 1979 vroegen kolonisten van Givon Hadasha aan Sabri om hen iets meer dan een are van zijn land te verkopen om er watertanks voor de nederzetting te bouwen. Ze boden Sabri ook geld aan om zijn land en zijn huis te verlaten. Sabri weigerde, maar militairen bouwden toch de watertanks en confisceerden nog eens 6 are van zijn land om een toegangsweg naar de nederzetting te bouwen. Sabri bracht in 1979 de zaak naar de militaire geschillencommissie. De zaak is sindsdien 5 maal voor het Hooggerechtshof geweest.

Een verhaal uit duizenden

Juridische procedures

In 1986 werd er door de kolonisten een 2,5 meter brede onverharde weg aangelegd met gebruik van bulldozers over 10 are van Sabri's land. Sabri ging weer naar het gerechtshof. Het gerechtshof zond een inspecteur om de grenzen van het land vast te leggen. In 1987 presenteerde Sabri de gemaakte kaart van de inspecteur aan het landkadaster in Beit Eil, Ramallah om er officiële papieren voor te krijgen. Aan het eind van 1988, kreeg hij bericht dat zijn verzoek was verworpen omdat het eigendomsrecht van zijn land werd betwist, dus kon er geen akte van worden opgemaakt.

Sabri's advocaat Hassan Darwish eiste een document van het departement van planning en landmeting en het opnieuw registreren van Sabri als eigenaar. Eind 1989 kwamen ambtenaren van het departement en maakten een kaart inclusief het stuk land waar het geschil om was en bekrachtigde het. Het kadaster heeft later akte opgemaakt en verklaard dat Sabri rechtmatig eigenaar van het land is.

Begin 1990 omheinden kolonisten 10 are van Sabri's land met een hek. Procedures bij het gerechtshof gingen weer verder. Het gerechtshof in Jeruzalem verwachtte de zaak op 12 april te behandelen.

Tussen 8 en 18 april werd Sabri gevangen genomen op de aanklacht van het verwijderen van 'veiligheidshekken', het hek dus wat om zijn land geplaatst was en waarvan de kolonisten zeiden dat het van hen was. Kolonisten dwongen in de tijd dat Sabri vast zat zijn familie het huis te verlaten en sloten het met kettingen af. De familie keerde terug toen Sabri weer vrij was.

Op 20 juni 1990 veroordeelde het militaire gerechtshof in Ramallah hem tot een boete van 12.000 N.I.S. en zijn zonen voor 6.000 N.I.S.

Op 18 mei 1990 stond er duidelijk in het blaadje van Givon Hadasha dat kolonisten van plan zijn om 25 tot 30 immigrantenfamilies op Sabri's land te vestigen.

De repressie

Het afgelopen jaar hebben kolonisten herhaaldelijk omheiningen van Sabri's land vernield en vernielingen aan zijn huis toegebracht. Verder zijn zijn zonen en vrouw herhaaldelijk bedreigd. Op 27 augustus zijn Sabri, zijn vrouw en twee van zijn zonen, de 21-jarige Hassam en de 23-jarige Mahmoud, aangeklaagd voor het gooien van stenen naar kolonisten en het verwijderen van 'veiligheidshekken'. Sabri werd veroordeeld tot 12.000 NIS (5.500 dollar) of tien maanden gevangenis, zijn zonen tot elk 3000 NIS of 1 jaar gevangenis en zijn vrouw voor 500 NIS of 50 dagen gevangenis.

In september deden kolonisten samen met soldaten een razzia in Beit Ijiza en arresteerden 7 inwoners waaronder Sabri's 18- en 15-jarige zonen. De soldaten kwamen midden in de nacht terug en vroegen Sabri's vrouw Sakina naar haar identiteitskaart, omdat ze haar wilden arresteren. Ze weigerde haar kaart te geven. Een soldaat droeg Sabri op om de volgende ochtend een verklaring te komen afgeven. Zijn 15-jarige zoon werd de volgende dag vrijgelaten, maar zijn 18-jarige zoon werd voor stenen gooien veroordeeld tot een boete van 1500 NIS of 6 maanden gevangenis. Hij weigerde te betalen en is vastgehouden. De oudste zoon Sami van Sabri is in juli 1990 vermoord door een collaborateur die niet gearresteerd en niet ondervraagd is.

Burocratische tegenwerking

De rechtszitting in verband met zijn land was uiteindelijk gepland op 26 juli 1990, maar 2 dagen voor de zitting, vroeg de officier die verantwoordelijk is voor de Westelijke Jordanoever aan rechter Zahran van het Hooggerechtshof om de zaak niet te behandelen omdat volgens hem het gerechtshof niet bevoegd is de zaak te behandelen en dat de zaak verplaatst moet worden naar het gerechtshof in Israël. Op 28 juli 1990 wees rechter Zahran het bezwaar toe. Sabri's advocaat protesteerde tegen de gang van zaken door in hoger beroep te gaan op 26 augustus 1990 en wacht nog steeds op antwoord.

Een beslissing van het Hooggerechtshof van Jeruzalem in Sabri's zaak, wat betreft schade veroorzaakt door het waterbedrijf Mekerot voor het plaatsen van watertanks op zijn land voor de Givon Hadasha nederzetting wordt in oktober behandeld. Tussen de zaken die onderzocht worden zijn verklaringen dat het leger geprobeerd heeft om Sabri in de val te laten lopen toen hij een hek verplaatste en verklaringen van Sakina dat militairen bij hun huis hebben ingebroken en herhaaldelijk vernielingen aangebracht hebben, en dat militairen die de hekken moesten bewaken zichzelf wekenlang in hun huis ingekwartierd hebben.

Een coalitie van Israëlische en Palestijnse groepen die in maart een solidariteitsbezoek zou afleggen is bijna helemaal tegengehouden, het gebied was plotseling verklaard tot gesloten militair terrein.

De strijd van Sabri en zijn familie is kenmerkend voor wat velen anderen overkomt. Sabri houdt de strijd al jaren vol met weinig kans om zijn land te behouden. Bij velen ging het heel wat sneller of ze zijn onder de druk bezweken en hebben het opgegeven.

Wie zijn de kolonisten?

De laatste jaren trekken er per jaar gemiddeld zo'n 5000 tot 6000 joodse Israeli's naar de Westelijke Jordanoever om zich daar definitief te vestigen, inmiddels wonen er nu al meer dan 100.000 joodse Israeli's in de Westelijke Jordanoever. Een groot deel van deze mensen is vanuit ideologische motieven gekomen, terwijl de laatste jaren steeds meer mensen uit economische motieven naar de Westelijke Jordanoever verhuizen.

Ideologische motieven, Gush Emunim

De aanwezigheid van kolonisten in de Bezette Gebieden is vooral sinds het aan de macht komen van Likud in '77 door de Israelische regering bevorderd. Tijdens de eerste jaren van de bezetting, toen de Arbeiderspartij nog aan de macht was, werden er hoofdzakelijk militaire nederzettingen gebouwd, vooral gelegen in de Jordaanvallei, langs de grens met Jordanië. Maar al direkt na de zesdaagse oorlog ijverden ideologische groeperingen, die de Bezette Gebieden beschouwden als een integraal onderdeel van "Eretz Israel" (Groot Israel), voor een totale inlijving van de Bezette Gebieden.

Op 10 april 1968 nam een groep van 93 fundamentalistische joden haar intrek in het Park Hotel in Hebron (Westelijke Jordanoever) om daar het Paasfeest te vieren. Na deze Paasvakantie kondigden zij aan dat ze wilden blijven om te zorgen voor een 'joodse aanwezigheid' in de stad en dat ze zich daar wilden vestigen. Ze werden overgebracht naar een militair 'verblijf' en de zaak werd door een commissie in onderzoek genomen. Twee jaar later kregen zij officieel toestemming om de nederzetting Kiryat Arba te stichten, die sinds die tijd het centrum is geweest van extreem-rechts religieus fundamentalisme. De leider van de oorspronkelijke kolonisten was Rabbijn Moshe Levinger, die nadien betrokken is geweest bij een reeks van anti-Palestijnse acties, waaronder het doodschieten van een 42-jarige Palestijn in Hebron. Levinger was oprichter en leider van de Gush Emunim (Blok van Getrouwen), die sinds 1974 een sterke lobby-club van kolonisten is.

Gush Emunim

Deze beweging is opgericht in de nasleep van de oorlog in 1973, toen veel kolonisten bang waren dat er vredesakkoorden tussen Israel en Arabische landen zouden komen, waarin een groot deel van de Bezette Gebieden teruggegeven zouden moeten worden. De oprichters van Gush Emunim geloofden dat God voor de overwinning van 1967 had gezorgd en dat het in Gods bedoeling lag dat zij meer land van Israel zouden bevrijden. Het was een teken dat de komst van de Messias nabij was, en het was de plicht van alle joden om zich in alle delen van 'Het Land Israel' te vestigen, inclusief de dichtbevolkte Palestijnse gebieden.

Gush Emunim begon nederzettingen te stichten in het midden van de Westelijke Jordanoever, op papier was dat tegen de politiek van de Arbeiderspartij maar de praktijk was anders.

Regeringsbeleid: legalisatie

Er kwam weinig oppositie vanuit de Arbeiderspartij, en terwijl de regering officieel het leger de opdracht gaf om de nederzettingen te verwijderen kregen de kolonisten steun van de Minister van Defensie S. Peres. Nadat bijvoorbeeld een groep kolonisten ontvoerd was in Elon Moreh nabij Nablus, regelde Peres dat zij werden overgebracht naar Qaddum (een militair kamp), waar hij water en electra voor hen liet aanleggen. Tegen de tijd dat Likud aan de macht kwam in 1977 had Gush Emunim 5 'illegale' nederzettingen gebouwd met steun van Peres (Ofra, Qaddum, Elkana, Dothan en Ma'ale Adumim).

Likud legaliseerde ze en ging verder met een uitgebreid nederzettingenprogramma dat voor een deel al voorbereid was door de voorgaande Arbeiderpartijregering.

Frontsoldaten

Het realiseren van nederzettingen in de Bezette Gebieden wordt vaak gevolgd door bewapende excursies naar Palestijnse steden en bewapende voettochten door en nabij Palestijnse dorpen om de vastberadenheid van de kolonisten uit te drukken, dat deze gebieden voor altijd deel uit zullen maken van Israel. Bewapende kolonisten spelen regelmatig de rol van militaire hulpkracht en zijn vaak betrokken bij provoacties tegen Palestijnen. Daar waar de 'officiële' pogingen van Israel om de Intifada te onderdrukken op niets uitliepen, kregen extremistische kolonisten veel meer ruimte om de Palestijnen er onder te krijgen door middel van terreurcampagnes. Hun wapens, organisaties en hun racistische ideologie maken hen geschikt om die rol van militie te spelen.

Op deze manier weten de Israelische machtshebbers deze kolonisten deels te gebruiken als wegbereiders voor hun eigen politiek en als ideologisch sausje voor andere motieven, motieven die veel meer ingegeven zijn door economische belangen (extra grond en water) en machtspolitiek.

Hoever de 'ideologische' kolonisten gaan mag blijken uit het voorbeeld van de joodse ondergrondse.

Tussen 1980 en 1984 voerde een groep van ongeveer 30 mensen, bijna allen van Gush Emunim, terreurdaden uit tegen Palestijnen (Bomaanslagen op 3 Palestijnse burgemeesters in 1980, aanval op de Islamitische Universiteit in Hebron in 1983 en een mislukte poging tot het oplazen van bussen met Palestijnen in 1984). 25 Kolonisten kwamen voor de rechtbank: 10 kregen lichte straffen, 12 straffen variërend van 4 maanden tot 7 jaar, en de 3 leiders, beschuldigd van moord, levenslang. Binnen 2 jaar was iedereen, op de 3 tot levenslang veroordeelden na, al weer vrij, de meesten hadden gratie van President Chaim Herzog gehad. De 3 tot levenslang veroordeelde hebben een aantal malen strafvermindering gekregen en zijn inmiddels ook al weer vrij.

Palestijnen zagen dit als een groen licht voor verdere gewelddadigheden van kolonisten, wat in de praktijk ook gebleken is. Kolonisten hebben gedurende de Intifada steeds meer militaire bescherming gevraagd en gekregen. Ze eisen harder optreden, en zijn daar zelf ook actief in: wegversperringen naar Palestijnen worden ondervraagd, geïntimideerd en vaak in elkaar geslagen; ontvoering van kinderen die, nadat ze mishandeld zijn, worden vrijgelaten of overgedragen aan de autoriteiten, beschuldigd van het gooien van stenen; voortdurende aanvallen op Palestijnse landbouwgrond, waarbij bomen en velden in brand worden gestoken.

Elk bouwplan voor de Bezette Gebieden wordt veel sneller uitgevoerd dan gelijksoortige plannen in Israel zelf. Het is 30 tot 50% goedkoper om een huis in de Bezette Gebieden te kopen dan het hetzelfde huis in Israel. Leningen zijn veel voordeliger, infrastructuur wordt gratis aangelegd, er zijn belangrijke belastingvoordelen. Dit alles zorgt er voor dat minder kapitaalcrachtige families min of meer gedwongen worden naar de Bezette Gebieden te verhuizen. De Israelische regering dwingt niet direkt tot het verhuizen, maar creëert eenvoudig de condities waardoor veel mensen zich gedwongen voelen te gaan, een groot deel van hen tegen hun wil.

Economische motieven

Voor veel joodse Israeli's geven economische motieven vaak de doorslag om in de Bezette Gebieden te gaan wonen. Vanuit de Israelische regering wordt er altijd ontkend dat het 'voordeliger' zou zijn om in de Bezette Gebieden te gaan wonen.

Iedereen die probeert informatie over uitgaven in verband met de Bezette Gebieden te vinden ontdekt al gauw dat de Israelische regering onwillig is om hier cijfers over naar buiten te brengen. De informatie bestaat niet in een vorm die onderzoek of beoordeling toelaat. De informatie is afgeschermd van het publiek. Alleen internationale bronnen van informatie, of dagelijks onderzoek naar bouwactiviteiten in de Bezette Gebieden, maakt iets duidelijk over wat er werkelijk aan de gang is. Zelfs leden van de Knesset die om gegevens gevraagd hebben kregen geen respons. Maar de regering verzwijgt niet alleen het financiële gedeelte aan het publiek. Als niet een klein aantal mensen de bouwactiviteiten constant in gaten had gehouden zouden deze activiteiten ook voor een deel verzwegen zijn. Er zijn maar weinig Israeli's die zelf gaan kijken wat er aan de hand is. En wat uit Palestijnse bronnen komt is of niet bereikbaar voor Israelisch publiek of wordt als propaganda en leugens afgedaan. De prioriteit van de Israelische regering ligt bij de continuïteit van de bouwactiviteiten zonder inmenging van buiten af of pottekijkers.

Investerings

Er kan geen twijfel bestaan over de volgende cijfers die vanuit de hoogste Israelische regeringskringen komen: het ministerie van Volkshuisvesting heeft het afgelopen fiscale jaar 1990-1991 dat eindigde op 1 april 1991, meer dan 1.100 miljoen NIS (bijna 500 miljoen dollar) geïnvesteerd in nederzettingen in de Bezette Gebieden. Dit was mede mogelijk omdat de Knesset toestemming had verleend het oorspronkelijke budget te overschrijden. Dit bedrag is 20% van de gehele begroting van Volkshuisvesting en komt ten goede aan slechts de 2% van de Israelische bevolking die in de Bezette Gebieden woont.

Verder zien we grote investeringen vanuit ander ministeries: 70 miljoen door het Ministerie van Onderwijs, 40 miljoen door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, 20 miljoen door het Ministerie van Opvang, 40 miljoen door het Ministerie van Landbouw en daar bij komt nog 50 miljoen van de Wereld Zionisten Organisatie (WZO). Dit alles is dan nog zonder de uitgaven van het Ministerie van Defensie in verband met de nederzettingen. Uit gesprekken met officieren die in de Bezette Gebieden dienst doen, is gebleken dat zeker 50 miljoen NIS per jaar uitgegeven wordt aan het begeleiden van kolonisten, het bewaken van gebouwen enz. Alles bij elkaar komen de investeringen en onkosten het afgelopen jaar in de Bezette Gebieden op zo'n 2 miljard dollar.

De uitgaven per hoofd van de bevolking voor door de staat verleende diensten zijn in de nederzettingen op de Westelijke Jordanoever 88,5% hoger dan in vergelijkbare gemeenschappen in Israel. De uitgaven zijn het laatste jaar meer dan 3 maal zoveel als elk van de afzonderlijk jaren van af 1967.

Naast de Staatsbegroting, bestaan er speciale Nederzettingen-fondsen. Het blijkt dat Israelische overheidsfunctionarissen proberen Amerikaanse donors over te halen hun geld in die fondsen te storten. Doordat de geldstroom naar de Bezette Gebieden uit bijna alle Ministeries en vele fondsen komt zal duidelijk zijn dat elke financiële steun aan Israel indirecte steun ter verwezenlijking van nederzettingen is.

Tegen deze achtergrond, de enorme investeringen en de grote voordelen, wordt duidelijk dat de stelling, dat de gang van Israelische burgers naar de Bezette Gebieden deel uitmaakt van een 'natuurlijk proces', grote onzin is. Een recente uitspraak van Shamir is dat de kolonisten de band versterken tussen 'Het volk van Israel en haar land'. Als dezelfde investeringen en voordelen voor een willekeurig ander land zouden gelden zou ook daar een grote trek naar toe ontstaan.

24 jaar van bezetting en Israëlische economische politiek hebben de Bezette Gebieden in een kolonie veranderd. Door de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook onder permanent militair bestuur te plaatsen heeft Israël zichzelf de mogelijkheid gegeven om de economie van die gebieden om te vormen naar zijn eigen economische behoeften.

Vanaf het begin zijn er in de Israëlische discussie over de economische verhouding tot de Bezette Gebieden grofweg twee benaderingen geweest. De ene was die van Moshe Dayan (ex-minister van Defensie). Volgens hem zou het het beste zijn voor Israël de economie van de Bezette Gebieden zo snel mogelijk te integreren in die van Israël. Zo zouden Palestijnse pogingen hun eigen infrastructuur op te bouwen vernietigd en gestopt worden, en zouden de overvloedige Palestijnse arbeidskrachten opgenomen kunnen worden in de Israëlische economie.

De andere was die van Pinhas Sapir (ex-minister van Financiën), die vond dat de Israëlische economie gescheiden moest blijven van die van de Bezette Gebieden. De benadering van Dayan werd algemeen geaccepteerd, en er werd een begin gemaakt om de diverse sectoren van de economie op de Westelijke Jordaanoever te onderwerpen aan die van Israël. De effecten op de Palestijnse samenleving werden al snel voelbaar doordat een groot deel van de Palestijnse beroepsbevolking afhankelijk werd gemaakt van en opgenomen werd in de Israëlische economie. Maar vooral Palestijnse ondernemers werden geraakt door de toenemende afhankelijkheid: Palestijnen kregen (bijna) geen vergunningen voor het oprichten van nieuwe fabrieken, een situatie die tot halverwege 1990 zo zou blijven. De Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook waren tot aan de Intifada een belangrijke "binnenlandse" afzetmarkt.

Landbouw

Direct na de bezetting in 1967 begon de politiek van landconfiscaties, die de Palestijnse economie raakten tot in het hart: de landbouw. Vooral op de Westelijke Jordaanoever werd dit gevoeld. In de periode dat de Westoever onder Jordaanse beheer was (vanaf 1950), is er een ontwikkelingsbeleid gevoerd, waarbij alleen landbouw in dit gebied werd gestimuleerd. Gevolg daarvan was wel dat de Westelijke Jordaanoever in 1967 een grote mate van zelfvoorziening kende, veevoer en de meeste andere gewassen hoefden niet geïmporteerd te worden. De

Israëlische politiek van landje-pik heeft een dramatische achteruitgang tot gevolg gehad van de hoeveelheid land die werd gebruikt voor veevoeding en landbouw. Inwoners van Arab-Rashayda bijvoorbeeld gebruikten de omliggende heuvels als weidegrond voor hun 20.000 schapen - tot de inbeslagname van 50.000 dunum door de Israëlische autoriteiten om militaire redenen en het verbod om de grond nog langer te gebruiken. De dorpselingen moeten hun schapen nu zelf voederen, en hun werkzaamheden zijn nu niet meer winstgevend. In andere dorpen zijn boeren gedwongen overgegaan tot het importeren van veevoer, dat ze niet meer kunnen verbouwen omdat hun grond is geconfiscieerd. Het fokken van vee is nu verliesgevend, wat geleid heeft tot een afname van de hoeveelheid vee. Dezelfde afname doet zich voor in de Bezette Gebieden m.b.t. groente, fruit en tarwe, het meest belangrijke gewas. Men is nu grotendeels afhankelijk van importen van de Israëlische markt.

Naast het in beslag nemen van landbouwgrond is er nog een groot probleem waar de Palestijnse economie mee worstelt: water. 80% van de watervoorraden staan onder Israëlische controle, de meeste Palestijnse bronnen zijn in beslag genomen. Palestijnen mogen hun bronnen ten hoogste uitdiepen tot 100 meter, Israël's tot 500 meter, wat geleid heeft tot het uitdrogen van Palestijnse bronnen in de buurt van nederzettingen. Sinds 1967 hebben de Israëlische autoriteiten Palestijnen verboden zelfs maar een bron aan te boren in de Bezette Gebieden. Tot overmaat van ramp worden als collectieve straf waterbronnen verzegeld en afgesloten.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat 96% van de Palestijnse landbouwgrond op de Westelijke Jordaanoever en 50% op de Gazastrook voor irrigatiewater afhankelijk is van regenopvang. Het is algemeen bekend dat de opbrengsten van land dat op deze manier wordt gebruikt aanzienlijk lager zijn dan die van geïrrigeerd land.

Gevolgen van de Intifada en de Golfcrisis op de economie

De toch al zwaar geteisterde Palestijnse economie heeft de laatste jaren een aantal zware klappen gehad.

De eerste klap kwam gedurende de Intifada. In een poging de opstand te breken nam Israël zijn toevlucht tot collectieve straffen, zoals uitgaansverboden en massale arrestatie van vooral werkende mannen. Samen met de tijdens de Intifada uitgeroepen stakingen betekende dit een fors verlies van Palestijnse arbeidsdagen. Belangrijker echter is het toegenomen probleem om aan werk te komen. Na de golf van geweld eind 1990 (de steekpartijen) zag Israël de kans schoon om het pasjeswettensysteem voor Palestijnen nog verder aan te scherpen: Palestijnen hebben nu zelfs een extra, speciaal pasje nodig om in Israël te mogen werken. Mensen met een strafblad (en dat heb je als Palestijn nogal snel) krijgen geen pasje, ook al zijn zij nooit vervolgd. Volgens Israëlische schattingen heeft de maatregel er toe geleid dat 20.000 Palestijnen die tot die tijd in Israël werkten niet meer over de 'groene lijn' (grens tussen Israël en de Bezette Gebieden) mogen. Van de ene op de andere dag is 18% van de Palestijnen werkeloos geworden. Het kollektieve ontslag bracht het werkeloosheidscijfer onder de Palestijnse beroepsbevolking in één klap op 40%.

Noodsituatie in Palestijnse economie

Een andere zware slag kwam met de Golfcrisis, die de bodem onder de Palestijnse economie wegsloeg. Op korte termijn kwam de Palestijnse economie geheel tot stilstand, door de algehele uitgaansverboden tijdens de 45 dagen durende oorlog. Er werd niet geproduceerd, niet geconsumeerd. Er kon niet geoogst worden, wat midden in het oogstseizoen een zware klap voor de landbouw was. De schade aan de Palestijnse economie door de uitgaansverboden tijdens de Golfoorlog wordt geschat op 200 miljoen dollar. De in een oorlog uitgemonde crisis heeft echter ook effecten op langere termijn. In het verleden stuurden Palestijnse werknemers in de Golf geld naar de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook, zodat mensen daar rond konden komen. In 1987 waren die overmakingen gelijk aan 10% van het bruto nationaal produkt in de Bezette Gebieden. Zonder het in Israël verdiende geld mee te rekenen bedroegen de overmakingen in 1988 210 miljoen dollar, waarvan 89.000 Palestijnen in Koeweit er 100 miljoen voor hun rekening namen. Tijdens de Iraakse bezetting van Koeweit ontvluchtten veel Palestijnen Koeweit, en werden er vele ontslagen in andere Golfstaten. Na de oorlog werden velen uit de Golfregio verjaagd, vooral uit Koeweit. De meeste Palestijnen kwamen tijdens en na de oorlog terecht in Jordanië, en hebben hun geld achter moeten laten op rekeningen in Koeweit. Daar staat het nu nog, want de rekeningen zijn bevroren, en werk is er voor de meesten in Jordanië niet. Dit heeft tot gevolg gehad dat de geldstroom nu is omgekeerd: geld uit de Bezette Gebieden wordt nu overgemaakt naar familieleden in Jordanië.

Het opzetten van een eigen, Palestijnse economie is nagenoeg onmogelijk, omdat alle economische middelen in handen zijn van de Israëlische bezetter. Het is voor Palestijnen verboden te concurreren met Israëlische producten, het opzetten van bedrijven

vindt plaats aan de hand van Israëlische economische prioriteiten en ze zijn dan ook uitsluitend gericht op de Israëlische markt. Banken zijn overbodig in Bezet Gebied, omdat banken enkel zin van bestaan hebben als zij de ingelegde spaargelden kunnen beleggen. In de Bezette Gebieden geldt echter een investeringsverbod voor Palestijnen.

Belastingheffing is een andere manier die gebruikt wordt om de Palestijnse economie te controleren. Volgens de 4e Conventie van Geneve is belastingheffing in bezette gebieden door de bezetter toegestaan, mits niet buitensporig hoog en bedoeld voor het welzijn en de veiligheid van de plaatselijke bevolking. Buiten inkomstenbelasting betalen de Palestijnen BTW en wegenbelasting, die, overbodig te vermelden, niet de Palestijnse gemeenschap ten goede komen. De Palestijnen betalen via de belastingen hun eigen onderdrukking.

Als we naast het voorafgaande ook nog de demografische problemen vermelden waar Palestijnen mee kampen (een groei van de bevolking met 3,5% per jaar) betekent het dat straks een verdubbelde Palestijnse bevolking moet leven op steeds minder land, met steeds minder werk en steeds minder mogelijkheden om in eigen onderhoud te voorzien. Dit probleem speelt al sinds 1967, een toenemende bevolking en b.v. de Israëlische weigering bouwvergunningen af te geven.

De situatie is nu nog enigszins draaglijk omdat er tijdens de Intifada een soort thuseconomie is ontstaan. Tuinen worden gebruikt om gewassen te verbouwen, olijfbomen geoogst voor olijfolie en -zeep, groenten worden geconserveerd. De sociale structuur in de Bezette Gebieden zorgt voor opvang van werklozen, het beetje inkomen dat er ondanks Israël's politiek is wordt verdeeld. Het is echter onduidelijk hoe lang deze situatie voort kan duren.

In Israël zelf begint nu ook het besef

door te dringen dat men niet eindeloos door kan gaan met het terugsturen naar de Bezette Gebieden van Palestijnen die niet meer in Israël kunnen werken, terwijl de traditionele bronnen van financiële hulp van buitenaf zijn opgedroogd. Op den duur zal de situatie exploderen. Daarom zijn er de laatste maanden een aantal beperkingen versoepeld. Palestijnen mogen meer geld meenemen vanuit Jordanië, beperkingen op huizenbouw zijn versoepeld.

Bovendien is Israël er in 1990 plotseling toe overgegaan vergunningen te verstrekken voor de vestiging van bedrijven en fabrieken in Bezet Gebied, tot nu toe 83. Deze zullen natuurlijk op geen enkele manier een einde kunnen maken aan de de economische crisis in Palestina, aangezien die het gevolg is van de Israëlische bezetting. De Israëlische politiek in de Bezette Gebieden is er sinds 1967 op gericht geweest de Palestijnse economie en infrastructuur te vernietigen. Grote groepen Palestijnen zijn als gevolg daarvan de Israëlische arbeidsmarkt opgejaagd, waar zij als dagloners voor weinig geld het werk deden dat Israël niet wilden doen. Door de toegenomen immigratie en het feit dat Palestijnen uit de Bezette Gebieden in Israël steeds meer als veiligheidsrisico worden gezien, is er nu sprake van dat Palestijnen massaal worden teruggejaagd naar Bezet Gebied. De pasjeswetten en de nederzettingenpolitiek hebben er voor gezorgd dat de Palestijnen nu feitelijk in thuislanden wonen. De Israëlische autoriteiten beseffen zich goed dat er in die thuislanden een zeer explosieve situatie is ontstaan omdat mensen daar zolangzamerhand van al hun bestaansmiddelen zijn beroofd. De plotselinge afgifte van allerlei vergunningen lijkt dan ook vooral een poging de druk van de ketel te halen de Palestijnen opnieuw in te zetten als goedkope arbeidskrachten ten gunste van de Israëlische economie.

Het is een nieuwe poging de greep op de Bezette Gebieden te verstevigen.

kom in aktie

koop geen israelische producten

Er is bijna geen weg terug. Het klinkt misschien tragisch of lijkt misschien overdreven, de realiteit laat ons helaas anders zien. Israël is op volle kracht bezig om de nederzettingenpolitiek uit te voeren, dat is de afgelopen maanden in ieder geval duidelijk geworden en wil er nog enig perspectief zijn voor de Palestijnen dan zal de bouw van die nederzettingen zo snel mogelijk moeten stoppen.

Bijna dagelijks staan er berichten in de kranten over de bouw van nieuwe nederzettingen. Nederzettingen die alleen bedoeld zijn voor joodse Israëlische kolonisten. Uit de plannen van de Israëlische regering blijkt dat er voor de komende jaren gestreefd wordt naar een verdubbeling van het aantal kolonisten.

Aan de andere kant wordt er van alles aan gedaan om het leven van de Palestijnen onmogelijk te maken: huizen worden opgeblazen of gesloopt, land wordt onteigend, waterbronnen in beslag genomen, bouwvergunningen worden niet afgegeven, bomen en gewassen ontworteld en de bewegingsvrijheid beperkt door pasjessystemen.

Deze bevolkingspolitiek van Israël zal onverminderd doorgaan, mede onder het argument van nieuwe immigranten en het daardoor ontstane ruimtegebrek. De Palestijnse bevolking zal hierdoor langzaam verstikt raken en verjaagd worden en diegene die blijven rest niets anders dan de positie van tweederangsburger. Israël wordt zo definitief tot een apartheidstaat.

Ondanks internationale afspraken over Bezette Gebieden en de veroordeling van de nederzettingenpolitiek, presteert Israël het juist nu om plannen uit te voeren, die het oogmerk hebben om binnen korte tijd het voldongen feit te creëren dat de Bezette Gebieden definitief ingelijfd zijn. Israël voelt momenteel dan ook niks voor een internationale vredeskonferentie, bang voor de druk die daar vanuit kan gaan tot het opgeven van de Bezette Gebieden, maar wil tijd rekken. Dit is bekend bij de VS, Europa en de VN; toch gebeurt er niets, en Israël

lapt elke internationale afspraak aan zijn laars. Voor ons is duidelijk dat er eindelijk wel iets moet gebeuren. Een aktieve veroordeling van Israëls nederzettingenpolitiek is op dit moment meer dan noodzakelijk. We moeten ons niet afhankelijk stellen van door de VS geregisseerde vredesbeprekingen. Deze hebben vooral als doel om de belangen van de VS op de lange termijn veilig te stellen, zoals bij de Golfoorlog ook het geval was, en niet als doel een rechtvaardige wereldorde die een werkelijke oplossing voor het Palestijnse volk inhoudt.

Om de druk op Israël ook werkelijk op te voeren willen we die veroordeling ook direkt koppelen aan een boycot van Israëlische produkten met als eis: stopzetting van de nederzettingen, zowel de nieuwe als de bestaande.

Met deze boycot willen we druk uitoefenen op de Israëlische economie, maar ook op de politiek in Nederland om de woordelijk beleden afkeuring van de nederzettingenpolitiek ook werkelijk om te zetten in daden. Er kan geen vrede komen in het Midden Oosten zonder het respecteren van de rechten van het Palestijnse volk.

We willen iedereen oproepen de Israëlische produkten in de schappen te laten staan en tegelijkertijd zoveel mogelijk druk uit te oefenen op winkelbedrijven om de verkoop van Israëlische produkten te staken.

Hiervoor zijn vele vormen mogelijk, van het schrijven van brieven tot het houden van pickets, het plakken van stickers of het 'symbolisch' verwijderen van Israëlische produkten uit de winkels. Iedereen kan kijken in zijn of haar omgeving wat het meest haalbaar wordt geacht.

De effectiviteit zal natuurlijk afhangen van het feit hoe de boycot wordt opgepikt, maar ook zonder te streven naar een totale boycot zal de uitstraling naar een groter publiek en de politiek zijn uitwerking zeker hebben. Zeker in een land als Nederland, dat door Israël als één van haar trouwste bondgenoten wordt gezien, is het meer dan noodzakelijk om een geluid tegen de nederzettingenpolitiek te laten horen.

Israëlische produkten zijn in Nederland onder verschillende merknamen te verkrijgen. Hieronder volgt een lijst die zeker niet compleet is, maar die alvast een handvat geeft voor de boycot.

Agrexco:	landbouwprodukten
Beged-or:	leerprodukten
Bissli:	snacks
Carmel:	wijn, avocado's, bleekselderij, kersen, dadels, meloenen, etc.
Bio-top:	biologische produkten
Elite:	halva, snoep, koffie
Epilady:	hair remover
Gottex:	zwemkleding
Green Valley:	wijn (exclusief voor de HEMA)
Jaffa:	fruit, fruitsappen
Osem:	soepen, biscuits, pudding
Telma:	soepen, humus, tahin
Tivall:	allerlei soorten vegetarische burgers
Yarden:	wijn

Green Valley

GALIL

VALLEY ROUGE

FRUITY RED WINE • PRODUCED & BOTTLED BY
GOLAN HEIGHTS WINERY, ISRAEL

• 1 • 9 • 9 • 0 •

IMPORTER • HEMA • EXCLUSIVE

